

NIEUWE AVONTUREN



Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WONDEREN VAN TIBET

N° 2448



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3. Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Wonderen van Tibet

HOOFDSTUK I

HOOFDINSPECTEUR BAXTER IS TEN EINDE RAAD

Er hing een gespannen stemming in het grote gebouw van Scotland Yard.

De agenten spraken slechts op fluisterende toon met elkaar, de brigadiers hadden hun wachtkamer dicht gedaan, en de inspecteurs waren in het geheel niet te benaderen.

Wie een boodschap had af te geven of een bevel in ontvangst te nemen in de kamer waar hoofdinspecteur Baxter zetelde, deed dit zo snel hij kon.

Telkens als de deur van dat vertrek open ging, hoorde men de bulderende stem van hoofdinspecteur Phileas Baxter, die blijkbaar in een hoogst opgewonden stemming scheen te verkeren.

Dat was ook geenszins te verwon-

deren, want nog pas enkele uren geleden was John Raffles, de onvindbare Lord Edward Lister voor de zoveelste maal op de meest raadselachtigste wijze ontkomen aan de handen van de politie, die reeds stellig meende hem ditmaal vast in haar greep te hebben.

Die man moest wel over een bovenaardse macht beschikken.

Nog steeds was het Baxter alsof hij droomde.

Nu en dan hief hij met een wanhopig gebaar de handen ten hemel.

Dan weer ging hij voor een van de ramen staan, die op het Victoria Embankment uitzag en woelde woedend door zijn rosblonde baard, alsof dit mannelijk sieraad er schuld aan droeg.

dat John Raffles glad als een aal, weer ontkomen was.

Baxter was niet de enige aanwezige in het vertrek.

In een der hoeken was een kleine schrijftafel geplaatst en aan die tafel zat een man met grote ijver te schrijven.

Wel is waar, scheen die ijver wel een beetje gefingeerd te zijn, want herhaaldelijk wendde de man een schuinse blik uit zijn kleine zwarte muizenogen naar zijn onmiddellijke chef.

En dan deed telkens een spottend lachje vol leedvermaak zijn dunne lippen krullen.

Die man was Marholm, de particuliere secretaris van Hoofdinspecteur Baxter zijn factotum, zijn rechterhand, en tevens zijn enfant terrible.

Want er waren in het gehele gebouw wellicht geen twee mensen, die de moed hadden Baxter de waarheid te zeggen.

De tweede man, die dit durfde was James Sullivan, de onlangs aangestelde bekwame detective-inspecteur.

Eindelijk, vermoed van zijn lange wandelingen door het grote vertrek, liet de hoofdinspecteur zich in een brede bureaustoel voor zijn schrijftafel neervallen, begon zenuwachtig met zijn dikke vingers op het tafelblad te trommelen, en barstte daarop uit:

— Wel, Marholm, wat zeg jij er van?

— Waarvan hoofdinspecteur? vroeg de secretaris langs zijn neus weg, ofschoon hij heel goed wist wat zijn chef bedoelde.

— Vraag je dat nog? Waarvan anders dan van de ontsnapping van die brutale vlerk John Raffles.

— Brutaal is hij, hoofdinspecteur, maar ik blijf volhouden dat hij geen schurk is.

— Niet? Hoe noem jij dan iemand die inbreekt en steelt?

— Onder gewone omstandigheden een dief. Maar gij weet net zo goed als ik, dat John Raffles een buitengewoon man is, die een zeer groot gedeelte van het gestolen geld besteedt aan goede doeleinden, namelijk om duizenden die niet genoeg hebben, van het nodige te voorzien.

Baxter liet zijn vuist met geweld op het tafelblad neerkomen.

— Dat is een opvatting die ik absoluut niet deel, riep hij woedend uit. Men is een dief of men is een fatsoenlijk man.

De secretaris maakte een ongeduldige beweging.

— Daarover zullen wij het wel nooit eens worden, hoofdinspecteur.

Baxter begon weer met zijn vingers te trommelen en vroeg na een poos:

— Geloof jij ook niet dat Raffles met de duivel in verbinding staat?

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, hoofdinspecteur, want ik ken noch de een noch de ander persoonlijk. Maar wel heb ik soms de indruk gekregen dat de Grote Onbekende over een bovennatuurlijke macht beschikt, zoals gisterenacht bijvoorbeeld...

— Ja juist, laten wij het daar eens over hebben, riep Baxter uit. Het is bijna ongelooflijk. Daar zit zijn medeplichtige gevangen in het Huis van Bewaring, wij komen er door een gezegend toeval achter, dat deze man een poging tot ontvluchting wilde wagen, wij nemen natuurlijk aan, dat zijn vriend hem daarbij de behulpzame hand zal bieden, wij leggen een aantal agenten in hinderlaag en wat gebeurt er?

— Raffles doet alsof die agenten zui-gelingen zijn, of uit lucht bestaan en hij verdwijnt, alsof hij in nevel is opgelost.

— En nu vraag ik je, Marholm, hoe is dat mogelijk? Wij hebben het huis, waar hij zich bevond van onder tot boven doorzocht, wij hebben de straat afgezet, en toch is de bandiet nog door het cordon heen gebroken.

— Raffles is geen bandiet, hoofdinspecteur, dat heb ik al meer dan eens gezegd.

— O, de edele gentleman, wilde ik zeggen, verbeterde Baxter ironisch, terwijl hij een buiging maakte voor een denkbeeldig persoon. Maar gentleman of bandiet, hij heeft weten te ontkomen.

— En als men alles goed nagaat, hoofdinspecteur, zelfs op een vrij eenvoudige manier. John Raffles is waar-

schijnlijk een aanhanger van de leer, dat eenvoud het kenmerk van het ware is. Als men zijn ontvluchtingen achteraf nauwkeurig nagaat, dan moet men wel tot de slotsom komen, dat het eigenlijk heel eenvoudig in zijn werk is gegaan.

— Noem jij dat eenvoudig? riep Baxter woedend.

— Ja zeker, hoofdinspecteur. Het is gebleken dat Raffles op een of andere wijze vermomd het huis is binnen gegaan en dat hij het als een agent van politie het dak weer heeft verlaten. Dat is alles.

— Dat is alles, bouwde Baxter zijn secretaris na. En mij dunkt dat het genoeg is.

Even heerste er zwijgen in het vertrek.

Toen keek Marholm weer op en vroeg:

— En heeft men volstrekt geen spoor van hem ontdekt?

— Niet het minste. Een paar agenten hebben een auto zien weg rijden, en voorts heeft men aan het afgebroken stuk van een der tralies in het celraam een dun, sterk koord gevonden, aan het einde voorzien van een stalen weerhaak, die blijkbaar met een windpistool werd afgeschoten. En dat is alles.

— Ja, en dat is nu alles, zei Marholm op zijn beurt het zijn chef na.

— Maar zij zullen het er niet bij laten, riep Baxter woedend uit.

— Daarin hebt gij gelijk hoofdinspecteur.

— Al zou ik hemel en aarde moeten bewegen, al zou ik heel Londen het binnenste buiten moeten keren, al zou het mij tien pond sterling kosten, ik moest en zal die John Raffles in handen krijgen.

Een zacht kloppen op de deur deed hem zwijgen.

— Binnen riep hij op barse toon.

Een agent van politie trad het vertrek binnen, wierp een schuwe blik op het gelaat van zijn opgewonden chef en kwam schoorvoetend naderbij.

— Wat moet je? vroeg Baxter op ruwe toon.

— Een briefje voor u, hoofdinspecteur,

antwoordde de agent.

— Geef hier, zei Baxter.

De agent stak Baxter een grote, gele enveloppe toe en maakte zo gauw hij kon, dat hij weg kwam.

Baxter behoeft de enveloppe niet open te snijden, want er bleek drukwerk in te zitten.

Hij trok er een kaart uit van donker geel papier, met fraaie letters bedrukt, en las half luid:

« Het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap heeft de eer de Weledele gestreng Heer Phileas Baxter uit te nodigen, tegenwoordig te zijn bij de belangwekkende lezing met lichtbeelden, welke ons hooggeacht lid, de heer Robert Stroller op Vrijdagavond 16 September a.s. zal houden in het Verenigingsgebouw van het Genootschap.

Het onderwerp van de lezing is de jongste reis van de heer Stroller door Tibet.

Op een drukke opkomst rekenend, met het oog op de bekendheid van de wereldreiziger.

Voor het Genootschap voornoemd,

Hoogachtend,
De Secretaris,
w.g. JACKSON.

Baxter wierp de kaart op tafel.

Hij was sedert enige jaren lid van het Genootschap en hij had steeds met veel belangstelling de verschillende lezingen bijgewoond.

Op dit ogenblik echter stond zijn hoofd er helemaal niet naar.

Er was in dat hoofd slechts plaats voor één gedachte en die gedachte was: John Raffles.

Baxter liep nog enkele malen op en neer en nam toen zijn hoed, drukte die met een resoluut gebaar op zijn hoofd en zei tot Marholm:

— Ik ga nog eens praten met inspecteur Sullivan, Marholm.

— Dat is een goed idee, hoofdinspecteur, twee weten meestal meer dan een. De deur viel achter Baxter dicht.

Dadelijk legde Marholm zijn pen neer en rekte zich behaaglijk uit, en mompelde:

— Wat een driedubbele ezel.

HOOFDSTUK II

ROBERT STROLLER ARRIVEERT

De volgende dag omtrent dezelfde tijd scheen er iets bijzonders gaande te zijn aan het Victoriastation.

Op het perron liep een groepje uiterst deftige heren heen en weer, zonder uitzondering gedekt met een breedgerande, zwarte hoed, waarin men de professor of de geleerde op een mijl afstand rook.

Zij waren van top tot teen in het zwart, met uitzondering van hun grijze handschoenen. Als die ook zwart geweest waren, had men kunnen denken, dat zij zich naar een begrafenisplechtigheid gingen begeven.

De heren spraken weinig en schenen nogal in spanning te verkeren.

Nu en dan bleven zij voor een der wachtkamers staan en wierpen een blik naar binnen.

Daar zat nog een heer in het zwart die blijkbaar was aangesteld als bewaker van een reusachtige krans.

Van die krans hing een breed lint af, waarop met vergulde letters te lezen stond:

« Het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap aan zijn stoutmoedige en beroemd erelid Robert Stroller ».

Tien minuten voor de trein moest aankomen riep een der heren, de professor in de Aardrijkskundige Staathuishoudkunde, Slobbrock, een buitengewoon lang man en zo mager als een bezemsteel:

— Als onze waarde vriend maar geen ongeluk is overkomen.

— Waarom zou hem een ongeluk zijn overkomen? vroeg een klein, kogelrond mannetje, dat onophoudelijk zijn hoed afnam en zich dan met een onmetelijke zakdoek over het volmaakt kaal hoofd wreef.

— Waaróm collega? riep professor Slobberwock uit.

— Wel, omdat hij er nog niet is.

— Waarom zou hij er nu al zijn, collega, ging het kogelronde mannetje

voort. De trein komt eerst over 9 min. 3 seconden aan.

Tegen die redenering viel niets in te brengen.

En toch was de koppige professor niet overtuigd.

— Als er onderweg maar niets gebeurd is. Of misschien heeft hij wel vergeten dat hij naar Londen zou komen. Of hij is in een verkeerde trein gestapt.

Een der andere heren, een dikzak, haalde de schouders op.

— Dat zijn dwaze veronderstellingen collega, zei hij op minachtende toon. Denkt gij dat een man die drie jaar in Tibet heeft gereisd en aan de grootste gevaren heeft blootgestaan, zich als een klein kind zal gedragen als hij te Tilbury in de trein moet stappen?

— Alles goed en wel, maar in Tibet hoefde hij niet met een trein te reizen.

Daartegen viel weinig in te brengen en daarom deed de kleine professor er het zwijgen toe.

Langzaam kropen de wijzers op de grote stationklok voort.

Het uur van aankomst van de trein was aangebroken.

Men keek... en keek, maar er was geen trein in aantocht. Er klonken wel twintig verontwaardigde kreten.

De trein was te laat.

De trein was niet minder dan zeventien seconden, wel geteld, te laat.

Dat was een schande en de heren professoren namen zich voor door een hunner vrienden, die zitting had in het parlement, dit betreurenswaardige geval in het Lagerhuis te laten behandelen met de ernst, welke zulk een gewichtige aangelegenheid verdiende.

Eindelijk kwam de trein binnenrollen, zoals gezegd, zeventien seconden te laat.

Met luid geknars en gepiep van de remmen stond hij onder de beroekte overkapping stil.

De portieren werden geopend en de reizigers stroomden over het perron.

Het werd een gedrang van je welste en de twintig professoren en geleerden hadden enige moeite bij elkander te blijven.

— Waar is hij nu? riep de kleine professor uit, die te vergeefs trachtte over de hoofden van de reizigers heen te kijken.

— Hij is er niet, riep een ander ont-
daan. Ik zou ons erelid Stroller uit dui-
zend anderen herkend hebben.

Maar plotseling klonk de schelle stem van professor Slobbrock, die minstens een hoofd boven dat der passagiers uit-
stak:

— Ik zie hem. Ik zie hem.

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en wuifde er mee als bezeten.

Toen scheen hem iets in te vallen.

— Waar is de krans? Voor de dui-
vel waar is de krans nu? Heeft Lobbus
zitten slapen? Hij is verstrooid genoeg
om totaal te vergeten wat hij eigen-
lijk met de krans moet uitvoeren.

Professor Slobbrock zette beide han-
den als een trompet om zijn mond en
schreeuwde zo luid hij kon in de richting
der openstaande deur van de wachtka-
mer:

— Lobbus kom onmiddellijk hier met
je krans. Kom dadelijk, of we royeren
je als lid.

Bijna op 'tzelfde moment kwam Lob-
bus met alle uiterlijke kentekenen van
schrik uit de wachtkamer snellen.

Maar hij was niet voorzien van het
fraaie attribuut.

— Wat is er aan de hand? riep hij,
verward en verlegen.

— De krans ezel. Je vergeet de krans
riepen de verschillende stemmen.

Lobbus maakte rechtsomkeert, liep
daarbij bijna een kruier van de been,
die hem enige scheldwoorden achterna
zond, keerde terug met de krans, strui-
kelde er over, krabbelde overeind, strui-
kelde toen nogmaals en bonsde ten
slotte tegen de stationschef aan, die
zich over hem ontfermde en de krans
naar de plaats droeg, waar hij behoorde
te zijn, namelijk te midden van het
groepje zwarte deftige geleerden.

Het was hoog tijd, want reeds begon
de hoop reizigers te dunnen en het vol-
gende ogenblik stond de heer Robert
Stroller tegenover de professoren, die
hier waren verschenen om hem na-
mens het Aardrijkskundig Genootschap
voorlopig te verwelkomen, tot tijd en
wijle in de grote vergaderzaal een
waardiger ontvangst zou worden voor-
bereid.

De heer Stroller was een man van on-
geveer veertig jaar, stevig gebouwd,
en met een gelaat als een bulldog.

Hij had een kort baardje dat er uit-
zag alsof het van touw gemaakt was en
een klein kneveltje, dat er niet veel be-
ter uitzag.

Zijn oren stonden ver van zijn hoofd,
zijn kaken waren breed en sterk, zijn
donkere wenkbrauwen zwaar, de ogen
grijsblauw en doordringend.

Het gehele gelaat getuigde ontegen-
zeglijk van persoonlijke moed en wils-
kracht, maar een goed opmerker had
er tevens niet weinig ijdelheid op kun-
nen lezen.

Blijkbaar wist de wereldreiziger Ro-
bert Stroller heel goed wat hij waard
was.

Hij was gekleed in een kostuum dat
het midden hield tussen een fietspak
en de overall van een vlieger, en droeg
een bontmuts, ofschoon het voor de
tijd van het jaar tamelijk warm was.

Hij was niet alleen, maar werd ver-
gezeld door twee heren, leden van het
bestuur van het Aardrijkskundig Ge-
nootschap, die hem tot Tilbury tege-
moet waren gereden, om hem te kun-
nen voorstellen, als hij gearriveerd was.

Dan waren er nog drie bedienden,
waaronder een Tibetaan, in zijn eigen-
aardige volksdracht, die niet weinig de
aandacht trok.

Deze drie bedienden verzorgden zijn
bagage, maar zelf droeg de ontdekkings-
reiziger een kleine, stevige tas van geel
zadelleider, waarvan hij zich niet scheen
te willen ontdoen, ofschoon reeds ette-
lijke geleerde heren hadden aangebo-
den, hem er van te ontlasten.

Slobbrock had de krans overgenomen
daar hij wegens zijn lengte de minste
kans liep over het gevaarte te vallen.

Hij trad op Stroller toe, schraapte zijn keel en begon:

— Hooggeachte Stroller. Geacht medelid. Dappere explorateur. Blinkende ster aan het firmament der wereldreizigers. Wees welkom in ons midden. Wij begroeten in u een echte zoon van Albion. Het was omstreeks drie jaren geleden, op een schone Septemberdag...

Maar verder dan die Septemberdag zou professor Slobbrock ditmaal niet komen.

Stroller had namelijk opvallend op zijn polshorloge gekeken, en vroeg nu op droge toon.

— Duurt het lang?

— Wat meent gij, waarde Stroller, stamelde Slobbrock.

— Ik wilde vragen of gij voornemens zijt een toespraak tot mij te houden.

— Iets dergelijks lag inderdaad in mijn voornemen, hooggeachte collega, stotterde de lange professor.

Het was duidelijk, dat men hem voor het eerst een dergelijke vraag stelde.

Maar de wereldreiziger redde hem uit de verlegenheid.

Hij klapte hem zo hard op de magere schouder, dat de professor als een knipmes dubbelvouwde en riep toen uit.

— Ik zal u niet langer in de onzekerheid laten. Gij moet weten, dat ik vanochtend in de haast, zo goed als niet ontbeten heb.

De hooggeleerde heren riepen als om strijd, dat Stroller onmiddellijk met hen mee moest gaan en dat men met de toespraak kon wachten, tot hij sterk genoeg was, om die te aanhoren.

Dat was een voorstel naar de zin van de beroemde wereldreiziger.

En zo trok dan het troepje, gevolgd door de bedienden, naar de uitgang van het station, waar reeds een aantal auto's geparkeerd stonden, waarvan de eerste met bloemen en groen versierd was.

En nu ontstond er weer een nieuwe strijd tussen de geleerde heren over de vraag, aan wie van hen de eer zou te beurt vallen, met de beroemde man in een en dezelfde wagen naar het verenigingsgebouw te rijden.

De ontdekkingsreiziger maakte hier-

aan zelf een einde, door de chauffeur toe te bulderen.

— Vooruit, chauffeur. Rijd op.

Zonder een moment te aarzelen, stapte hij in de auto, trok het portier achter zich dicht en reed weg, terwijl de achterblijvenden maar moesten zien hoe zij hals over kop in de andere auto's duikelden, ten einde hun kostbare gast niet uit het oog te verliezen.

Dat lukte en bijna tegelijkertijd kwamen de auto's voor het gebouw van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap aan.

Voor de ingang had zich het hele bestuur opgesteld, met de president in het midden, gewapend met een grote rol papier, geflankeerd door de secretaris, die ook al een grote krans torste.

Stroller wierp een wantrouwende blik op de rol papier.

— Alweer een toespraak mompelde hij in zichzelf. Men kan wel zien, dat al die heren vanochtend behoorlijk ontbeten hebben.

Aarzelend stapte hij uit en ging de trappen van het grote gebouw op.

De delegatie volgde hem op de voet.

De president ontrolde zijn papier, schraapte zijn keel, schoof zijn bril recht, wierp de teruggekeerde reiziger een ernstige blik toe en begon:

— Hooggeacht erelid. Trots van de Britse Aardrijkskundigen. Dappere onderzoeker, die zijt doorgedrongen tot in het binnenste van de meest onbekende werelddelen. Wees welkom. Het was op een mooie Septemberdag, toen...

Maar wat er eigenlijk op die Septemberdag geschied was, zou ook nu niet onthuld worden, want Stroller was hals over kop de trappen afgesneld, op de versierde auto toegerend, die nog altijd stond te wachten, en had de chauffeur toegeroepen:

— Breng mij naar mijn hotel. Onmiddellijk. Als je onderweg nog eens durft stoppen, schiet ik je neer.

En met die woorden stortte Stroller zich in de auto, die dadelijk wegreed, in een wolk van benzinedamp uit de uitlaat.

HOOFDSTUK III

DE HONGER VAN STROLLER

Het Regent Palace hotel waar de wereldreiziger zijn intrek had genomen lag in het midden van de City en behoorde tot de grootste en beste van de stad.

Het was er op het ogenblik dat Stroller in zijn met bloemen versierde auto kwam voorrijden zeer druk en daar men in Engeland de logeergasten lang niet zo onderdanig ontvangt als in de hotels op het continent, zo kon het gebeuren dat de grote man reeds was uitgestapt en met zijn kostbare gele tas stevig onder de arm in de reusachtige hal een poosje had gestaan voor iemand van het personeel notitie van hem nam.

Nu was Stroller in Tibet op het punt van hotels wel niet verwend, maar deze veronachtzaamheid van zijn beroemde persoon was hem toch wel wat kras, en zijn humeur werd er niet beter op.

Hij keek de kellner, die nu voor hem bleef staan boos aan en vroeg:

— Ken je me niet, man?

— Neen, mijnheer, antwoordde de kellner.

— Je weet dus niet wie ik ben?

— Ik heb niet het voorrecht, mijnheer.

— Ik ben Robert Stroller.

— Ach zo, zei de kellner onverschillig, wilt u dan maar even uw naam in het register schrijven...

— Komen hier geïllustreerde bladen in het hotel? vroeg de nieuwe gast.

— Zeventien Engelse en drieëntwintig buitenlandse, mijnheer, antwoordde de kellner enigszins verbluft.

— Kijk je die wel eens in?

— Heel vluchtig en als het niet druk is, mijnheer.

— En heb je daar mijn portret niet in gevonden?

De kellner keek de bezoeker wat aandachtiger aan en riep toen uit:

— Ja zeker, mijnheer, nu herinner ik het mij. Ik vraag u excuus, dat ik u niet dadelijk herkende, maar op dat portret dat ik van u gezien heb, zaagt

gij er uit als een Eskimo.

— Als een Eskimo? riep Stroller verontwaardigd uit. Dat was het nationale kostuum van de Tibetaan, man. En breng mij nu onmiddellijk naar mijn kamers, die reeds besteld zijn.

De kellner scheen nu toch langzamerhand tot het besef te komen dat hij met een belangrijk personage te doen had.

Hij verzocht Stroller tenminste hem te willen volgen naar het bureau van de receptioniste van het hotel, een bleek, zwaar gepoederd meisje, dat aan een lessenaartje zat, voor een reusachtig bord, dat met sleutels was volbehangen.

— De kamers van mijnheer Strollop, miss, als ik u verzoeken mag, zei de kellner.

— Stroller domkop, snauwde de wereldreiziger hem toe.

Met een beminnelijk lachje wendde de receptioniste haar blikken van een kolossaal register dat voor haar lag, naar de pas aangekomen gast.

— Gij zijt mijnheer Robert Stroller, de beroemde ontdekkingsreiziger? vroeg zij.

— Die ben ik, miss, antwoordde Stroller, de sleutels alstublieft.

De gepoederde jonge dame nam van het bord achter zich twee met een kettingje aan elkaar gebonden sleutels af, welke zij de nieuwe gast overhandigde:

— Hier zijn uw sleutels, mijnheer Stroller, zei zij met koket glimlachje. Wij hebben twee van de beste kamers voor u gereserveerd. Ober wijs mijnheer de weg.

De wereldreiziger liet geen tijd verloren gaan maar volgde de knopenjongen, die door de kellner geroepen was.

— Zal ik uw tas dragen, mijnheer? vroeg de jongen.

— Neen, dank je antwoordde Stroller op korte toon. Die geef ik niet uit handen.

De jongen dacht er niet aan om aan te dringen, maar liep naar de lift, op

de hielen gevolgd door de wereldreiziger.

De lift steeg snel en hield niet op voor de derde verdieping bereikt was, waar de jongen een deur opende en Stroller door een brede gang voorging naar zijn kamers die op het Piccadilly Circus uitzagen.

— Wenst mijnheer nog iets? vroeg de jongen, alvorens zich te verwijderen.

— Ik wens, om te beginnen, met rust te worden gelaten, en vervolgens wens ik een stevige maaltijd en dat wel zo spoedig mogelijk.

— Wat wenst mijnheer te gebruiken?

— Dat is mij volkomen onverschillig. Maar wacht eens, breng mij maar een biefstuk, of wacht eens, breng er maar dadelijk twee. Voorts gestoofde sla, gebakken aardappelen, een halve kip, ingemaakte komkommers, een paar soorten kaas, een half brood, twee flessen witte en twee flessen rode wijn. Als dit alles is binnengebracht kom je binnen een kwartier terug om te horen of dat voldoende is. En maak nu dat je weg komt, want als ik honger heb, dan sta ik niet voor me zelf in.

Met deze woorden stak Stroller de hand in de achterzak van zijn broek, haalde er een geweldige revolver uit, en legde het wapen op tafel.

De jongen was geen held en daarom maakte hij spoedig benen om het bevel van de ontdekkingsreiziger over te brengen.

Maar niet zodra was hij half de gang uit of hij zag de lift stilhouden en daaruit een twintigtal in het zwart geklede heren met hoge hoeden op, te voorschijn treden, die druk pratend, en onder alle verschijnselen van een grote opwindung op hem toekwamen.

De jongen bleef verbaasd staan.

Wat wilde deze troep zwarte mannen die zo met hun armen zwaaiden en zo luid snaterden?

— Kan ik de heren soms de weg wijzen? vroeg hij beleefd.

— Ja jongen, wij moeten onmiddellijk met mijnheer Stroller spreken. Hij moet op deze verdieping zijn kamers hebben.

— Dat is zo, heren, maar ik weet

niet of gij wel op een gunstig tijdstip komt om met hem te spreken.

— Hoezo?

— Wel, hij schijnt een verbazende honger te hebben, en heeft zo even een middagmaal besteld, dat voor vier normale mensen voldoende zou zijn.

— Dat doet er niet toe. Laat ons toch maar aanstonds bij hem.

— Maar ik moet u nog zeggen, dat hij erg kort aangeboden is en een revolver heeft laten zien toen ik niet gauw genoeg de kamer verliet. Het wapen ligt op dit ogenblik op zijn tafel.

Deze mededeling scheen de geleerden toch tot nadenken te stemmen.

Zij ondervroegen elkander met de blik en sommigen spraken fluisterend met elkaar.

Toen trad een hunner op de jongen toe en zei:

— Hoor eens vriendje, wij willen de beroemde man op dit ogenblik niet storen. Wij kunnen ons wel voorstellen dat hij honger heeft. Maar evenmin willen wij onverrichter zake terugkeren. Wijs ons dus een kamer hier in de buurt aan, waar wij kunnen wachten tot hij gegeten heeft.

— Dat zal gemakkelijk gaan, heren, zei de jongen. Wees zo goed, mij te volgen.

Hij ging de bezoekers voor naar een groot vertrek dat als wachtkamer was ingericht.

Toen zij daar allen verzameld waren, zei hij:

— Ik zal u aanstonds komen mededelen, als mijnheer Stopper gereed is.

— De beroemde man heet Stroller, merkte professor Slobbrock op.

— Excuseer, mijnheer, ik zal proberen het te onthouden, zei de jongen.

Het volgende ogenblik was hij weg om het bevel van de ontdekkingsreiziger uit te voeren en enkele minuten later kwamen vier kelners naar boven, beladen met schalen en schotels, borden en glazen, flessen, kruiken, benevens het zilveren bestek.

Stroller had intussen zijn jas uitgetrokken en slaakte een zucht van verlichting toen hij aan de welvoorzienere tafel ging zitten.

Een der kelners, die van tijd tot tijd binnentrad om te zien of de nieuwe gast soms nog iets nodig had, verklaarde later, dat hij al veel in zijn leven gezien had, maar dat de eetlust van de wereldreiziger zijn begrip te boven ging.

Met onbegrijpelijke snelheid liet hij de biefstukken, de halve kip, de sla, de flessen wijn door zijn keelgat verdwijnen en het brood wist hij ertussen door spelenderwijs klein te krijgen.

Na een half uur scheen hij vrijwel verzadigd te zijn.

Hij rekte zich behaaglijk uit, trok zijn jas aan, haalde er een met kralen versierde sigarenkoker uit, welke hij van een Tibetaans opperhoofd ten geschenke had gekregen en nam daaruit een sigaar van geweldige omvang.

Gedurende zijn maaltijd was de kleine geellederen tas steeds onder het onmiddellijk bereik van zijn hand blijven staan.

De kelner achtte nu het ogenblik gunstig het bezoek aan te kondigen.

Hij kwam een paar stappen dichterbij, zwaaide eens met zijn servet, kuchte en zei:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mijnheer Voller maar...

De wereldreiziger wierp de kelner een dreigende blik toe.

— Ik heet Stroller, dat heb ik nu al drie maal gezegd; vergeet het nu niet meer, want als ik uit mijn humeur raak, dan behoef ik alleen maar te zuchten en je ligt al op de vloer, onthoud dat. Wat had je me te zeggen?

— Daar zijn enige heren om u te spreken.

Stroller tastte naar zijn revolver.

— Toch geen reporters? vroeg hij op een toon, die niets goeds voorspelde.

— Neen, mijnheer, reporters zijn het geloof ik, niet antwoordde de kelner angstig.

— Hoe zien zij er uit?

— Zij zijn allemaal in het zwart gekleed en zij dragen hoge hoeden. Voor het merendeel zijn zij nogal op jaren en er is een heel magere heer bij die wel een hoofd boven u uitsteekt.

— O, dan zijn het de heren van het Aardrijkskundig Genootschap. Nu, laat

hen dan maar binnenkomen. Maar ruim eerst de tafel af.

Met behulp van twee andere kelners werd de tafel in een ommezien afgenomen en een ogenblik later liet de kelner de twintig geleerde heren binnentreden.

Slobbrock ging aanstonds met uitgespreide armen op Stroller toe en riep op theatrale toon:

— Eindelijk. Eindelijk dan hebben wij onze grote man in ons midden. Zijt gij verzadigd, mijn waarde Stroller?

— Dat gaat vrijwel, old boy, antwoordde deze, terwijl hij met beide handen op zijn buik klopte.

— Welnu, aanvaard dan het hartelijke welkom van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap, hetwelk gij hier vertegenwoordigd ziet in zijn bestuur en in de bloem zijner leden.

Hij wachtte even en ging toen aangedaan voort:

— Het was op een schone dag in September...

Stroller wierp een wanhopige blik om zich heen.

Het was maar al te duidelijk: hij zou aan de toespraak niet kunnen ontkomen.

Maar toch wilde hij nog een laatste poging wagen.

Hij trad op Slobbrock toe en legde zijn brede hand weer met zoveel kracht op diens benige schouder, dat de geleerde heer met een pijnlijk gezicht ineenkromp.

— Ik weet wat je zeggen wilt, geachte heer Slobbrock, zei Strobber. Die schone Septemberdag is in mijn geheugen gegrift. Het is mij alsof het gisteren was, toen ik vertrok. Ieder woord dat gij er aan zoudt willen toevoegen, zou de indruk slechts verzwakken, die ik van die schone dag behoud. Hier, steek eens op.

Deze uitroep kwam zeer onverwacht, maar had juist daardoor het gewenste effect.

Slobbrock raakte geheel van zijn a propos, nam werktuiglijk een der ontzaglijke sigaren uit de koker die hem werd voorgehouden en zocht toen verlegen naar een steek.

Lachend zei Stroller.

— Het spijt mij heren, dat ik zo weinig stoelen tot mijn beschikking heb, maar ons gesprek zal ook wel niet lang behoeven te duren. Om u de gulde waarheid te zeggen ben ik zeer vermoeid en nu ik verzadigd ben, zouden enige uren rust mij zeer welkom zijn. Aanstands komt mijn bagage aan, en ik heb veel kostbare stukken te rangschikken.

— De heer Stroller heeft duizendmaal gelijk, riep nu Slobbrock uit. Het is zeer onbescheiden dat wij hem lastig komen vallen, nu hij nog niet eens van zijn roemrijke tocht is uitgerust. Wij zullen direct vertrekken, maar eerst zouden wij nog graag van u willen weten of het blijft bij het plan, dat gij de leden van het Genootschap over drie dagen zult vergasten op de lezing van uw reis, die wij met zo veel spanning tegemoet zien?

— Dat spreekt vanzelf riep Stroller uit. En ik denk u zelfs meer te bieden dan ik beloofde heren voegde hij er op triomfantelijke toon aan toe.

Stroller was naar de tafel gegaan en greep nu zijn kleine gele tas, die hij met een sleuteltje opende.

Nieuwsgierig kwamen de geleerden om hem heen staan.

Stroller stak de hand in de tas en haalde er een viertal voorwerpen uit, bijna zo groot als een duivenei, onregelmatig van vorm en van een vuilgele kleur.

Hij legde de voorwerpen op de palm van zijn hand, wierp een zegevierende blik in het rond en vroeg toen.

— Wat denkt gij wel dat dit zijn?

— Kiezelstenen, riep er een.

— Vuurstenen, meende een ander.

— Bergkristal uit het anti-diluviaanse tijdperk.

— De verstandskiezen van een holbewoner, riep er een.

De wereldreiziger wierp het gezelschap een verachtelijke blik toe.

Hij gooide de vier voorwerpen op zijn hand op en neer en zei:

— Het spijt mij, heren, dat ik u geen compliment kan maken omtrent uw kennis van edelgesteenten.

— Wat wilt gij daarmee zeggen?, riep er een.

— Ik wil zeggen, dat dit noch kiezelstenen, noch vuurstenen zijn, noch bergkristal, maar ongeslepen diamanten die ik ontdekt heb; raad eens waar?

Geen antwoord.

Ten slotte durfde er een de veronderstelling wagen:

— In een diamantmijn misschien?

— Neen, mijneheren; in de rammeelaar van een Tibetaanse zuigeling.

Een zucht van bewondering en verbazing ging door het auditorium.

— Goede hemel. Wat vertelt u ons nu?

Toen de heren enigszins van hun verbazing bekomen waren, vroeg er een:

— Maar geachte heer Stroller, hoe zijt gij tot die ontdekking gekomen?

— Door een toeval, mijnheren, zoals dat zo vaak geschiedt.

In enkele woorden wil ik het u wel vertellen.

Stroller deed een geweldige trek aan zijn sigaar, zodat hij een ogenblik onzichtbaar was in een dikke rookwolk en begon toen:

— Omstreeks drie maanden geleden had ik de woning van een tamelijk welgesteld Tibetaans gezin binnen. Maar nauwelijks had ik het tapijt opgetild, dat als deur moest dienen, of ik bleef verschrikt staan.

— Wat was er aan de hand?

— Wat gebeurde er?

— Bedreigde men u?

Alle stemmen kakelden door elkaar. Totdat de stentorstem van Stroller er een einde aan maakte door te bulderen:

— Als gij mij in de rede valt kan ik niet verder vertellen.

Dadelijk trad stilte in.

Stroller maakte zich wederom een ogenblik onzichtbaar in een rookwolk en ging voort:

— Ik bleef verschrikt staan, omdat ik blijkbaar op iets getrapt had.

— Op een vergiftigde slang.

— Op een schorpioen.

— Op een kruipend kind.

Weer spraken allen door elkaar.

— Stilte, riep Stroller, of gij zult geen

woord meer horen.

Het gezelschap zweeg beduusd.

— Nu dan, ging Stroller voort, ik trapte niet op een slang, een schorpioen of op een kind, maar op een uit klei gebakken voorwerp van een steel voorzien en dat er ongeveer uitzag als de rammelaar van onze Europese babies, alleen vrij wat groter. Plotseling zag ik iets glinsteren. Ik bukte en raapte de vier voorwerpen op, welke gij hier in mijn hand ziet. Een daarvan was gekrast, omdat ik er het ijzer van mijn schoen had opgezet en die kras schitterde als een vuurstraal, toen de zon er op scheen. Er hadden diamanten in de rammelaar gezeten. En dit is nu mijn avontuur, mijnheren.

Alle aanwezigen verdrongen zich om de wereldreiziger.

Iedereen wilde de stenen bezien en betasten, die bij de eerste oogopslag inderdaad veel leken op gewone stenen van bergkristal of kwarts.

— Het is ongelooflijk.

— Het is zeldzaam merkwaardig.

— Hij heeft daar een kapitaal van

minstens dertig duizend pond sterling in de handen.

— Zeg maar veertig duizend.

— Ik zou ze aanstonds voor vijftig duizend willen kopen.

Maar eindelijk kwam er een verstandig woord uit de mond van Slobbrock, die riep:

— Gij zult er verstandig aan doen, die stenen niet hier te laten, mijn waarde Stroller.

— Dat was ik ook niet van plan, zei Stroller bedaard. Mijn voornemen is, ze in de kluis van een bank te deponeren.

— Waarom zoudt gij dat doen? De stenen zijn er niet veiliger dan in de grote brandkast in de kluis van ons Verenigingsgebouw.

— Dat is waar, riep Stroller uit. Welnu dan mijnheren, schenk mij even de tijd dat ik mij verkleed. En dan gaan wij gezamenlijk mijn vier zeldzame stenen naar de kluis van het Genootschap brengen.

Aldus werd besloten en kort daarop was het gezelschap in een paar taxi's op weg.

HOOFDSTUK IV

EEN LIEFHEBBER VAN DIAMANTEN

De dag na de aankomst van de wereldreiziger Stroller zaten John Raffles alias Lord Edward Lister, alias de Grote Onbekende en Charles Brand, zijn trouwe vriend, in de bibliotheek van de villa, welke Raffles reeds geruime tijd bewoonde, onder de naam van Lord William Aberdeen, in welke kwaliteit hij bij alle Londenaren, ja zelfs bij de meeste Engelsen bekend was wegens zijn menslievendheid en zijn grote giften aan allerlei liefdadige instellingen.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, en de beide heren hadden zo even hun ontbijt genuttigd in de kleine eetzaal die op het prachtige park achter het huis uitzag en hadden enige ochtendbladen meegenomen ten einde die op hun gemak te kunnen inkijken.

Spoedig waren beiden in de lezing van hun lijforganen verdiept Raffles in de « Times », Charles Brand in de « Daily Express ».

Van tijd tot tijd liet Raffles een zacht gebrom horen.

Charles Brand kende dit geluid en keek telkens op, maar het gelaat van zijn vriend stond onbeweeglijk en er viel niets anders op te lezen dan belangstelling in zijn lectuur.

Eindelijk wierp Brand zijn blad neer.

— Er staat niet veel bijzonders in, zei hij.

— Vind je er dan niets in omtrent onze vriend Stroller, de beroemde Tibet-reiziger?

— O ja, maar dat trok mij niet erg aan.

— Hoe is het mogelijk? Ik stel er juist het grootste belang in.

Raffles vouwde langzaam het blad op, stak een sigaret op en zei:

— Was het verslag over zijn aankomst nogal uitgebreid in de «Daily Express»?

— Ja, bijna een hele kolom. Half weg had ik er genoeg van.

— O, maar daar heb je zeer verkeerd aangedaan, amice, riep Raffles uit. Ik ben blij dat ik meer geduld heb getoond en het verhaal van a tot z heb gelezen.

— Hoe zo? vroeg Brand verbaasd. Wat is er voor belangrijks aan die man?

— Aan de man zelf niets, maar daarentegen wel aan zijn bagage.

— Wat heeft hij dan medegebracht? Zakken borax, zout en salpeter, misschien? Het gewaad van Daila Lhama? Misschien wel goud?

— Je begint er langzamerhand te komen.

Onze vriend heeft diamanten meegebracht.

— Nu dat vind ik niet zo verwonderlijk. Men zegt dat in Tibet veel diamanten worden gevonden, en wel van de schoonste soort.

— Dat is ook zo, maar de diamanten welke Stroller heeft meegebracht zijn zo groot als vier duiveneieren, waarbij in aanmerking moet worden genomen dat zij nog ongeslepen zijn.

— Vier tegelijk? riep Brand verwonderd uit. En waar heeft de man die gevonden?

— Het is bijna niet om te geloven, Charles, maar hij vond ze, in de rammelmeer van een Tibetaanse zuigeling.

En nu deelde Raffles zijn vriend mee wat hij zoëven gelezen had.

De jonge man had aandachtig toegeluisterd en keek nu Raffles onderzoekend aan, zeggend:

— Deel je me dit alleen bij wijze van curiositeit mede?

— Neen, niet alleen daarom, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Kom Charles, laat ik je niet langer in het onzekere laten, je weet hoe verzet ik ben op diamanten.

— Maar deze zijn ongeslepen.

— Dat is zo, maar je zult je herinneren, dat ik zelf in ons geheime laboratorium een vrij grote diamant heb geslepen.

— Dat is waar, riep de jongeman uit. Waar zijn mijn gedachten? Nu ik het mij herinner, heb je het er zelfs uitstekend afgebracht.

— Dank je voor het compliment. De voorraad van mijn diamanten moet eens worden aangevuld. Ik heb er pas kort geleden een vrij groot aantal van verkocht omdat ik contant geld nodig had voor de vissers van Grimsby, die in die geweldige storm van een maand geleden hun boten hebben verloren.

— Ja, ik weet het, hernam Brand met zachte stem. Dat grapje heeft je ongeveer dertigduizend pond sterling gekost.

— Ik moest het doen, omdat niemand anders eraan scheen te denken, zei Raffles op bittere toon. Zolang de maatschappij nog is ingericht zoals zij thans is, kan er, helaas, niet op andere manier geholpen worden; maar wij dwalen af. Ik zei dus, dat ik die diamanten wel eens van naderbij zou willen bekijken.

— Waar zijn zij nu?

— Dat weet ik niet. Het verslag in de «Times» maakt er geen melding van.

— Maar je zult toch moeten weten waar ze zich bevinden, zei Brand.

— Natuurlijk, maar dat kan ik gemakkelijk genoeg aan de weet komen. Hij zal het me zelf wel mededelen.

— Je bent toch niet van plan hem als Lord Aberdeen een bezoek te brengen? riep Brand verschrikt uit.

— Neen, daar denk ik niet aan. Dat is ook niet nodig.

— Als reporter dan misschien, voor een interview?

— Ik weet niet of dat wel de aangewezen weg zou zijn om bij hem te worden toegelaten, zei Raffles glimlachend. De man van de «Times» beklagt zich er ten minste over, dat vriend Stroller een broertje dood schijnt te hebben aan reporters. Ik moet er aan toevoegen, dat de man die een verbazende eetlust schijnt te hebben, let-

terlijk uitgehongerd was en dus ook niet in staat om een geregeld gesprek te voeren.

— Hij heeft dus geen enkele journalist te woord willen staan?

— Tot dusverre nog niet. Hij beweerde dat de heren als zij iets wilden weten, maar naar de lezing moesten komen luisteren, die hij over twee dagen in de vergaderzaal van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap zal houden.

— Hij houdt dus een lezing? riep Brand uit. Daar zou ik wel naar toe willen.

— Afgesproken, amice, wij gaan er alle twee naar toe.

— Heb je toegangskaarten?

— Toegangskaarten? Wel nee. Die heb ik niet nodig. Ik ga er heen als spreker.

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

— Wat bedoel je? Wil je met Stroller debatteren?

— Neen, ik wil zelf die lezing houden.

— En ik dan?

— O, ik heb jou een prachtige rol toebedacht.

— Toch niet van een vrouw? riep Brand wanhopig.

— Neen, stel je gerust, ditmaal niet van een vrouw, amice.

— Verklaar je nader? Laat mij niet langer in de onzekerheid.

— Wel, de « Times » maakt er melding van dat de ontdekkingsreiziger vergezeld is van een Tibetaanse bediende. En nu vind ik, dat jij bepaald geknipt bent voor het vervullen van die rol.

— Heb ik iets van een Tibetaan? riep Brand verontwaardigd uit. Ik heb toch geen platte neus, geen scheefstaande ogen, geen uitstekende jukbeenderen?

— Dat is zo, maar die kun je gemakkelijk genoeg maken. Er staat een foto in de « Times », die vrij duidelijk is en die je kan helpen om je dienovereenkomstig te grimeren.

— En de kleren? vroeg Brand.

— Die zal onze waarde Tibetaan ons moeten lenen, goedschiks of kwaadschiks.

— En wat denk je met zijn baas te doen?

— O, dat is van de minste zorg. Wij gaan naar hem toe, zoeken hem in zijn hotel op en zullen hem daar wel tijdelijk onschadelijk weten te maken.

— In welke hoedanigheid?

— Wij gaan als leden van het Aardrijkskundig Genootschap, die tevens corresponderend lid zijn van het zuster-genootschap te Parijs en die nu om enige nadere bijzonderheden komen vragen.

— En als hij ons die weigert?

— Dat mag hij doen, als wij maar eenmaal bij hem worden toegelaten, mag hij ons gerust de huid volschelden.

Brand had even nagedacht en vroeg nu:

— Vertel mij eens waarom jij eigenlijk die lezing wilt houden? Als wij de diamanten in zijn kamer vinden, is dat toch niet meer nodig.

— O, dat is louter een grap, maar een grap, die ons misschien nog wel, wat meer kan opleveren dan alleen die vier diamanten.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel dat er in de vergaderzaal van het genootschap allicht gelegenheid zal zijn een soort gedwongen collecte onder de dames en heren aanwezigen te houden.

— En hoe denk je dat wel te doen?

— Dat is meer dan ik je op het ogenblik kan zeggen, amice, antwoordde Raffles lachend. Het is nog maar een losse inval, en ik moet het plan nog nader uitwerken.

— Maar nu iets anders. Zie je kans om een lezing over Tibet te houden?

— Ik zal mijn encyclopedie eens opslaan, en anders moet vriend Stroller ons zijn aantekeningen afstaan.

— En waar laten wij die wereldreiziger Stroller?

— O, er zal wel ergens in zijn kamer een enigszins diepe kast zijn en anders nemen wij hem mee.

Brand krabde zich achter het oor.

— Ik mag lijden dat het lukt, zei hij.

— Het zal lukken als wij ons ernstig voornemen, om het niet te laten mislukken, riposteerde Raffles. Een weinig op-

timisme is bij dergelijke ondernemingen onontbeerlijk. Ik heb het er opgezet om die arrogante wereldreiziger zijn vier kostelijke steentjes af te nemen, waaraan hij zelf toch niets heeft of die hij misschien wel aan een museum zal willen aanbieden, ten einde zijn naam onsterfelijk te maken, en ik zal ze hem ook afnemen. De hoofdzaak is, dat wij te

weten komen waar de stenen zich bevinden. En omdat het daartoe nodig is, dat wij Stroller gaan opzoeken, daarom zullen wij de daad bij het woord voegen, en ons maar aanstonds op weg begeven. Je weet dat een mijner spreekwoorden luidt: « Men moet het ijzer smeden als het heet is. ».

HOOFDSTUK V

EEN TELEURSTELLING

Een uur later hadden Raffles en Brand zich zodanig vermomd dat zij volkomen onherkenbaar waren.

James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, had reeds door middel van de huistelefoon, die in verbinding stond met zijn woning boven de garage in het park, zijn instructies gekregen.

Hij wist dat ook hij zich zo goed mogelijk onherkenbaar moest maken en met een van de auto's, die veel op een taxi leek uit de geheime garage, in de Cromwellstreet moest voorkomen.

Wie de beide mannen uit het kleine tuinpoortje in de schier eindeloze parkmuur had zien te voorschijn komen, die zou zeker geen ogenblik vermoed hebben, dat de beide deftige heren, van top tot teen in het zwart gestoken, met lange witte baarden, en gouden brillen op de neus, Lord William Aberdeen en zijn trouwe helper Charles Brand waren.

Zelfs hun manier van lopen was geheel en al veranderd.

Zij liepen een weinig voorovergeboben, met de handen op de rug, onder de arm een wandelstok met grote ivoren knop geklemd.

Maar intussen gaven zij hun ogen duchtig de kost en het duurde dan ook niet lang of zij hadden de bewuste taxi ontdekt, met Henderson achter 't stuurwiel, die een rode pruik had opgezet en een valse knevel van dezelfde kleur onder zijn neus had geplakt.

De twee zogenaamde geleerden wenkten de chauffeur gaven hem het adres

van het hotel op, waar de wereldreiziger logeerde en stapten in.

Binnen enkele minuten had de auto de korte weg naar het hotel afgelegd.

De twee geleerden stapten uit en Henderson parkeerde op enige afstand zijn auto, zodat hij de uitgang van het hotel goed in het oog kon houden.

Brand en Raffles traden de vestibule binnen.

Zij haalden ieder een visitekaartje te voorschijn, waarna Raffles een voorbijschietende kelner bij de mouw van zijn rok greep.

Toevallig was het dezelfde kelner, die de dag te voren de ontdekkingsreiziger naar zijn kamer had geleid.

— Wat is er van uw dienst? mijnheer vroeg hij.

— Is mijnheer Stroller hier? vroeg Raffles, terwijl hij de man de beide kaartjes in de hand duwde.

De kelner legde zijn vinger langs zijn neus en scheen diep na te denken.

— Welnu? drong Raffles ongeduldig aan.

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, antwoordde de kelner aarzelend. Het is mogelijk dat mijnheer Slobber er is, maar het is ook mogelijk dat hij er niet is.

— Hoor eens, vriend, houdt jij mij voor de gek? riep Raffles. Hoe zit het? Ga onmiddellijk kijken of mijnheer Stroller er is.

Maar het was nog vroeg en de kelner was wat lui uitgevallen.

— Ik zal het eens aan de portier gaan

vragen, of anders aan miss Wurmbook, die zullen hem wel hebben zien passeren, als hij uitgegaan is.

— Wie is die dame met die zonderlinge naam? informeerde Raffles.

— Dat is de receptioniste, mijnheer. De jongedame die daar ginds bij het sleutelbord zit.

Daarbij wees de kelner op de gepoederde dame, die op dit ogenblik verdiept was in de lectuur van een Frans romannetje, waarvan zij de helft niet begreep.

— Zou die jonge dame werkelijk zo heten? vroeg Brand nieuwsgierig, of zou het een bijnaam zijn? Ik ben geneigd om het laatste aan te nemen, naar haar uiterlijk te oordelen.

Intussen was de kelner naar Miss Wurmbook gegaan en scheen haar nu iets te vragen.

De gepoederde dame schudde ontkenkend het hoofd en nu liep de kelner op de loge van de portier toe.

Hij verdween een ogenblik en keerde toen weer naar de wachtende terug.

— Mijnheer Stropper is nog niet gepasseerd, mijne heren, riep hij al van verre. Het is dus waarschijnlijk dat hij nog op zijn kamer is. Althans wanneer hij niet uit het venster is gevallen en nu buiten op apegapen ligt.

Raffles pakte de kelner opnieuw bij de arm en zei:

— Luister eens vriendje. Ik geloof dat jij denkt grappig te zijn. Is dat zo?

De kelner trok een meewarig gezicht.

— Mijn arme moeder heeft mij altijd voorspeld, dat ik dat nog eens zou worden, zei hij. Ik kan er niets aan doen, C'est plus fort que moi, zoals de Fransman zegt. Wil ik u naar de kamer van mijnheer Klopper brengen?

— Je kunt ons aandienen, vriendje, zei Raffles, maar ik zou in overweging willen geven de naam van onze grote Stroller niet telkens zo te verhaspelen. Bedenk dat hij een der meest beroemde ontdekkingsreizigers van onze tijd is.

— Dat klinkt bijna ongelooflijk, mijnheer.

— Waarom, riep Brand uit.

— Omdat hij vanochtend zelfs de badkamer niet wist te ontdekken die schuin tegenover zijn eigen kamer ligt.

— Ik ben bang dat deze grappen van slecht allooi je nog eens in conflict zullen brengen met de heer Stroller. Vooruit nu en maak wat voort.

De kelner wilde de twee bezoekers voorgaan naar de lift.

Maar Raffles hield hem tegen.

— Niet met de lift, zei hij.

In een lift word ik duizelig. Er zal hier toch wel een trap zijn?

Raffles was van plan de inrichting van het hotel goed te leren kennen en dat kon hij alleen maar als hij van de trap gebruik maakte.

Zij moesten drie trappen op, en gingen toen naar de deur van de kamer waar de beroemde Stroller gehuisvest was.

De kelner klopte aan, en een knorrige stem daarbinnen vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, mijnheer Snoller, riep de kelner.

— Voor de duivel, kerel, verknoei mijn naam niet langer of ik trap je door de dichte deur heen de trap af. Wat is er.

— Daar zijn twee heren om u te spreken, mijnheer.

— Waarover?

— Dat weet ik niet.

Maar nu trad Raffles zelf op de deur toe, verhief zijn stem en zei:

— Geachte heer Stroller, hier zijn twee uwer beste vrienden.

— Uw naam, klonk het van achter de deur.

— Professor Bullmore en professor Steeplechase, beiden leden van 't Aardrijkskundig Genootschap.

— En mag ik weten waaraan ik uw bezoek zo vroeg in de ochtend te danken heb, voegde de stem achter de deur, thans een weinig beleefder er aan toe.

— Dat spreekt van zelf, geachte heer Stroller. Wij zullen u niet langer dan een half uur lastig vallen; wij komen uit naam van de Franse « Société Géographique » te Parijs, waarvan wij corresponderende leden zijn. Het bestuur heeft ons opgedragen ons onmiddellijk met u in verbinding te stellen en u te

vragen een paar lezingen te houden. Het honorarium kunt u zelf bepalen.

Deze mededeling scheen wel enige indruk op de wereldreiziger te maken, ten minste zijn stem had een vrij wat vriendelijker klank, toen hij zei:

— Waarde collega's, ik zal u eens wat zeggen, ik ben op het ogenblik bezig, mij te scheren, omdat ik mijn geelaat nooit heb toevertrouwd aan de handen van een ander.

— Dat komt er volstrekt niet op aan, geachte collega, riep Raffles. Geneer u voor ons niet, wat ik u verzoeken mag. Al zoudt gij in uw hemd staan, dan nog zouden wij het genoeg niet willen missen, enige woorden met u te mogen wisselen.

— Vooruit dan maar, klonk de stem van Stroller.

Er klonken voetstappen en daarop werd de deur op een kier geopend en verscheen het brede ingezepte gezicht van de ontdekkingsreiziger, dat er aldus niet erg aantrekkelijk uitzag.

— Kom binnen, wat ik u verzoeken mag, zei hij.

De deur viel dicht en de beide vrienden waren met de beroemde man alleen.

— Nog een ogenblik, dan ben ik tot uw dienst, zei Stroller.

— Overhaast u vooral niet, waarde collega, zei Raffles.

— Misschien kunt gij mij wel iets mededelen omtrent de aard van de lezing, welke de Société van mij verlangt.

— Met genoeg, luidde het antwoord.

En nu begon Raffles de wensen op te sommen door het beroemde Franse instituut gesteld.

— En wat zou men daarvoor als honorarium kunnen afstaan? vroeg Stroller, terwijl hij zijn wangen afveegde.

— Vijftigduizend frank per spreebeurt.

— Ahum, kuchte Stroller. Dat valt mij mee.

— Men durfde u niet minder aanbieden, waarde Collega.

— Nu wees dan zo goed uit mijn naam aan de Société te antwoorden, dat ik het aanbod gaarne aanvaard.

Stroller was nu helemaal klaar en trok zijn jas aan.

— En zeg mij nu eens waarmede ik u, op mijn beurt, van dienst kan zijn? vroeg hij terwijl hij Raffles een kistje toeschoof met dezelfde reusachtige sigaren als hij zelf placht te roken.

— Dat zal ik u zeggen waarde collega maar, excuseer mij, als ik gebruik maak van deze zware sigaren.

— Gij zijt misschien iets lichters gewend? vroeg Stroller.

— Inderdaad, waarde collega; ik rook een sigaartje dat speciaal voor mij wordt gemaakt in een fabriek te Havana. Het is mijn enige hartstocht, ofschoon ik moet bekennen, dat het mij een aardige duits kost.

Onder het spreken had Raffles een sigarenkoker te voorschijn gehaald en nam er een van de dure sigaren uit.

Hij streek een lucifer af, stak de sigaar aan en blies zijn gastheer de rook toe.

De wereldreiziger snoof begerig de lucht op.

— Inderdaad, dat is een heerlijk sigaartje, riep hij uit.

Zonder een woord te spreken nam Raffles de koker weer uit zijn zak en hield hem Stroller voor.

Deze nam er een sigaar uit.

— Er zitten er nog maar drie in, zei hij, ik ontrief u toch niet?

— In het minst niet, zei Raffles. Ik heb juist dezer dagen een nieuwe zending gekregen.

— Maar om deze sigaren zit een bandje, dat ik om de uwe niet zie. Is het een andere soort?

— In het geheel niet. Het bandje om mijn sigaar is er waarschijnlijk afgegleden. Zoals gij ziet, staat mijn naam er met kleine lettertjes opgedrukt.

De ontdekkingsreiziger stak de sigaar aan en deed enige diepe trekken.

— Voortreffelijk, riep hij uit. Dat is nog heel iets anders dan mijn sigaren.

Hij vleide zich in een gemakkelijke stoel, blies nogmaals een grote rookwolk uit en zei:

— Waarmee zal ik nu beginnen?

— Wel, met het voornaamste, zou

ik zeggen, geachte collega antwoordde Raffles.

— En wat noemt gij het voornaamste?

— Natuurlijk de diamanten. Ik zou ze zeer gaarne eens zien.

— Dan spijt het mij zeer, collega,

dat ik reeds dit eerste verzoek van u niet kan inwilligen.

— Wat bedoelt gij? riep Raffles op verschrikte toon.

— Ik kan u de diamanten niet tonen, om de eenvoudige reden, dat ik ze niet meer, hier in mijn kamer heb.

HOOFDSTUK VI

BEZOEKERS VAN DIVERSE PLUIMAGE

Raffles kon een beweging van teleurstelling niet onderdrukken, doch hij wist zich te beheersen en vroeg:

— Hebt gij ze misschien naar Amsterdam gezonden, om ze te laten slijpen?

— Neen, professor. Ik heb ze weggesloten in de safe van het Verenigingsgebouw van het Genootschap. Het verwondert mij enigzins dat gij dit niet weet.

Maar wat ik zeggen wil, de sigaar is toch zwaarder dan ik dacht.

— O, dat is een kwestie van wennen. Maar om op ons a propos terug te komen... daar blijven de diamanten zeker tot morgenavond als gij uw lezing houdt?

— Dat spreekt vanzelf. Als er tijd voor was, zou ik met u naar het Verenigingsgebouw gaan om u de stenen te tonen, maar gij zult ze in ieder geval morgenavond te zien krijgen. Ik moet aanstonds enige noodzakelijke bezoeken afleggen.

— O, laat ik u volstrekt niet tegenhouden, riep Raffles uit. Gij hebt gelijk, wij zullen de diamanten morgenavond wel zien.

— Dat blijft dus afgesproken. Wat wenst gij nu nog verder te weten?

— Wij wilden weten, collega, op welke hoogte de houtsnijkunst bij de Tibetanen staat.

— Die kunst is volkomen in verval geraakt, antwoordde Stroller op gewichtige toon. Maar wat drommel, riep hij uit, die sigaar is werkelijk heel zwaar. Wordt gij er ook wel eens duizelig van?

— In het begin wel een beetje.

— Alles draait om mij heen, het is alsof er een nevel voor mijn ogen komt ik kan u nog nauwelijks onderscheiden. Wees zo goed eens voor mij te belen... ik...

Maar verder kwam de ontdekkingsreiziger niet.

De sigaar gleed uit zijn vingers op het kleed.

Raffles sprong toe, nam de nog brandende sigaar op, en legde deze voorlopig in een asbakje.

De ogen van Stroller hadden een dofte glans gekregen, zijn mond stond wijd open en hij zat als een beeld in zijn stoel, volkomen onbeweeglijk.

Brand zag het met verbazing aan.

Nog geen vijf minuten geleden had Stroller de sigaar aangestoken.

Op zachte toon zei Brand:

— Het is maar goed dat je aanstonds over de diamanten bent begonnen, want anders had hij je niet eens kunnen zeggen, waar zij zich bevinden.

— Ik kende de uitwerking van mijn middeltje wel, Charles, luidde het antwoord, en daarom vroeg ik ook direct het belangrijkste. Maar laten wij geen tijd verloren laten gaan.

— Je hebt gelijk; we hebben niet veel tijd te verliezen.

Brand deed de beide knippen op de deur, sloot daarna de tussendeur naar de slaapkamer af, waarna de twee vrienden Stroller handig van zijn bovenkleren begonnen te ontdoen.

Raffles trok zijn eigen zwarte jas en pantalon uit, die de wereldreiziger vervolgens werden aangetrokken.

Zij hadden niet lang meer moeten wachten, want reeds begon het lichaam een eigenaardige stijfheid te vertonen, en dan zou het zeker moeilijk geweest zijn de bewusteloze man van zijn kleren te ontdoen.

Zodra zij hiermee klaar waren, ontpakte Brand een kleine tas met schmink benodigdheden.

— Een heel dankbare kop om na te maken, zei Raffles met een blik op het reeds verstrakte gelaat van een wereldreiziger. Ik heb een paar pruiken bij mij, die ik bij elkaar had gezocht, en die het meest leken op het portret dat van onze vriend in de «Times» heeft gestaan.

Onder het spreken had Raffles plaats genomen voor een grote spiegel, en begon zich nu met de grootste zorg te schminken.

Er waren nog geen tien volle minuten verlopen of hij wendde zich tot Brand en vroeg:

— Begin ik op hem te lijken?

— Uitstekend, er is volstrekt geen onderscheid te zien, zei Brand met overtuiging.

— Goed, zoek intussen eens naar de sleutels en zie of je het manuscript kunt vinden van zijn lezing.

Brand had spoedig de sleutels gevonden, en opende snel achtereenvolgens alle koffers en valiezen.

Hij was daarmee nog bezig, toen er op de deur geklopt werd.

Verschrikt stond Charles op, maar Raffles verloor geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest.

— Wie daar? vroeg hij op korte toon en met een stem die volkomen gelek op die van de ontdekkingsreiziger.

— Ik ben het, toewan besar, werd in een vreemde taal geantwoord.

— Het is de Tibetaanse bediende, fluisterde Raffles. Opgepast en laten wij geen onhandigheid begaan.

Brand plaatste zich naast de deur, en Raffles stond op en schoof de knippen terug.

Hij deed de deur open en de bediende trad binnen.

Meteen sloot Raffles de deur weer achter hem.

Stom van verbazing en met een uit-

drukking van bijgelovige angst op zijn breed gelaat met de vierkante kaken en de veruitspringende jukbeenderen, bleef de bediende midden in de kamer staan, om van de bewegingloze man op de stoel naar diens dubbelganger te kijken.

Hij kreeg echter geen gelegenheid om zich er lang over te verwonderen, want Brand was onhoorbaar achter hem geslopen en drukte hem nu met een snelle beweging een doek voor de mond, terwijl hij met de vrije hand zijn eigen neusgaten dichtkneep.

De Tibetaan zou aanstonds als een gevelde os zijn neergevallen als Raffles niet snel was toegesprongen en hem had opgevangen, terwijl Brand de knippen weer op de deur deed.

— Nu is het jouw beurt, Charles, zei Raffles, doe het zo vlug mogelijk, dan zal ik intussen naar het manuscript zoeken.

Brand begon de bewusteloze bediende eveneens van zijn overklaren te ontdoen, die bestonden uit een wijde broek van geel linnen, versierd met strikjes van rood band en een wambuis met wijde mouwen, dat eveneens met lint en bonte kralen bestikt was.

Het schoeisel bestond uit schoenen eveneens van linnen vervaardigd met dikke vilten zolen, die door middel van riempjes aan de voet bevestigd waren.

Ook de gelaatstrekken van deze Tibetaan konden met weinig moeite worden nagemaakt, alleen de vierkante kaken leverden enige moeilijkheid op, maar de rode halsdoek zou dit grotendeels verbergen en bovendien voor westelingen leken immers alle Chinezen en aanverwante volkeren op elkander.

Er was nog geen half uur verlopen alert Raffles en Brand de kamer waren binnengekomen of daar stonden een nieuwe Stroller en een nieuwe Tibetaanse bediende, die volstrekt niet van de echten te onderscheiden waren.

Raffles had intussen alle koffers en kisten nagezien, maar niets gevonden, dat op een manuscript leek.

— Nu, we zullen dit later nog wel eens onderzoeken, mompelde hij. Wij moeten nu eerst deze twee sinjeurs uit

de weg helpen.

— Waar zullen wij hen laten?

— Open die kasten maar eens, daar zal wel voldoende ruimte in zijn. Het beste is één hier en een in de slaapkamer.

Vlug werden de kasten geopend.

Twee daarvan, in ieder vertrek één, bleken uitstekend voor het doel geschikt te zijn.

Zij waren breed en diep, en er stond of hing nog niets in.

— Onze waarde vrienden zullen het hier uitstekend hebben, zei Raffles meesmuilend.

— Is er geen gevaar voor hun leven?

— Niet het minst. Kom help mij eens, want onze Stroller is een zwaar vrachtje.

De twee vrienden droegen Stroller met stoel en al tot vlak voor de kast, legden hem er in en sloten de deur.

Hetzelfde geschiedde met de Tibetaan

Juist toen zij hiermee klaar waren, werd er opnieuw op de deur geklopt.

— Wie daar? riep Raffles met zijn veranderde stem.

— Ik ben het mijnheer Stopverf, antwoordde de kelner.

— Wat moet je, ellendeling? klonk de vriendelijke vraag; heb ik je niet gezegd, dat je mijn naam niet mocht vermoorden.

— Geld vergeten, mijnheer.

— Nu, wat wil je?

— Daar zijn een paar heren om u te spreken.

— Wie zijn het?

— Zij zijn van de politie. De hoofdinspecteur van politie van Scotland Yard de heer Baxter en een detective-inspecteur die Sultan of Suurstang moet heten.

De twee vrienden wisselden een snelle blik.

— Vlug die kleren onder het bed, en weg met die schminkboel, Charles, fluisterde Raffles.

— Wil je hen dan ontvangen, vroeg de jongeman verschrikt.

— Als ik het niet doe, zou het argwaan kunnen wekken. Vooruit, haast je wat.

Brand zocht vlug de kleren bijeen,

die zij zoëven hadden uitgetrokken, nam de tas met schminkbenodigdheden en bracht een en ander naar de slaapkamer.

Raffles was intussen naar de deur gegaan en riep:

— Verzoek die heren hier te komen.

— Tot uw dienst, mijnheer.

Raffles schoof snel de knippen terug, en wierp een onderzoekende blik in het vertrek.

Hij kon gerust zijn, niets wees er op dat hier zoëven een gedaanteverwisseling had plaats gevonden.

Brand kwam weer te voorschijn.

— Wat heb je met de kleren gedaan? vroeg Raffles.

— Ik heb ze in de kast gehangen, en de deur gesloten. Wat zouden die twee van je willen?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, antwoordde hij. Misschien hebben zij van de diamanten gehoord en komen zij eens poolshoogte nemen. Wij zullen het gauw genoeg horen, want ik meen dat ze daar al aankomen. Ga daar in die hoek zitten met gekruiste benen en gekruiste armen en gebogen hoofd en denk er aan dat je niets meer of minder dan een slaaf bent.

Brand was nauwelijks in de aangeduide houding onderdanig in een hoek van de kamer gaan zitten, of weer werd er op de deur geklopt.

— Binnen, riep Raffles bars.

De kelner trad het vertrek binnen, en keek even verbaasd rond, als zocht hij de bezoekers, die hij een half uur geleden had binnengelaten.

— Wat kijk je als een uil in doodsnood? vroeg Raffles.

— Ik zocht, ik dacht...

— Wat dacht je? Dat mijn bediende de twee professoren had opgegeten? Neen hij is geen menseneter. Laat je de twee bezoekers soms in de gang staan?

— Duizendmaal excuus, mijnheer Slokker, ik zal hen aanstonds binnenlaten.

De kelner deed de deur verder open en liet de heer Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard, en James Sullivan,

de bekende en bekwame detective-inspecteur binnen.

De gewaande ontdekkingsreiziger trad hen hoffelijk, maar met een enigszins verbaasd gezicht tegemoet.

— Ga zitten, heren, zei hij, en zeg mij wat ik voor u kan doen.

De twee politiebeambten gingen zitten, en Sullivan zei:

— Ik hoop, dat u ons zult verontschuldigen, mijnheer Stroller, dat wij u komen lastig vallen.

— Geen excuses heren, maar met wie heb ik ook weer het genoegen?

— Mijn naam is Phileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— Mijn naam is James Sullivan, detective-inspecteur. Ik zal u zeggen wat het is, mijnheer Stroller. Wij hebben in de dagbladen een en ander gelezen, over uw diamanten. Vergissen wij ons niet, dan moeten die stenen van grote waarde zijn.

— Dat is inderdaad een feit, heren.

— Mogen wij vragen of gij de diamanten in de safe van het hotel hebt gedeponneerd?

— Neen, heren, zij bevinden zich in de brandkast van het Aardrijkskundig Genootschap.

— Sullivan stond op.

— Mijnheer Stroller, wij danken u voor uw inlichtingen; wij kunnen onze taak nu wel als geëindigd beschouwen, in dat geval zijn uw diamanten veilig.

— Dat geloof ik ook wel, heren, zei Raffles lachend. 't Schijnt dat gij nogal wantrouwig zijt uitgevallen?

— Dat zijn wij, mijnheer en de politie heeft er redenen toe.

— Zo... zo? Heeft men hier te Londen nog altijd zoveel last van hotel-dieven?

— Was het dat maar alleen. Neen, er bevindt zich hier te Londen een man, de nachtmerrie der gehele politie, die wij veel meer duchten dan alle hotel-dieven tezamen. Die man heet John Raffles.

De Grote Onbekende trok een gezicht als iemand die niet goed begrijpt waarover men het eigenlijk heeft.

— John Raffles? herhaalde hij. Nooit van gehoord.

— Wat? riep Baxter uit. Weet gij niet eens wie John Raffles is?

— Dat weet ik inderdaad niet, hoofdinspecteur.

— Maar waar komt gij dan vandaan? riep de hoofdinspecteur uit.

— Uit Tibet.

— Ach ja, daar had ik aan moeten denken. Gij zijt bijna vier jaren uitstendig geweest. Welnu, mijnheer Stroller, verneem dan dat John Raffles de beruchte gentleman-dief is, die ons sedert tal van jaren 't leven zuur maakt. Hij is overal en nergens. De arme lieden verafgoden hem, omdat men zegt dat hij incognito zeer veel goed doet aan allerlei misdeelden. Daarmede echter houdt de politie geen rekening, wij van de politie houden er alleen rekening mee dat hij het geld, dat hij hun geeft, van anderen afneemt, en wij beschouwen hem als een ernstige vijand.

— Wel, wel, kwam Raffles kalm, daar hoor ik van op. En als ik u nu goed begrijp, dan waart gij bevreesd dat mijn vier diamanten hem zouden aantrekken, zoals de magneet het ijzer aantrekt?

— Gij zegt het zeer juist, mijnheer Stroller, riep Sullivan uit. Als John Raffles iets dergelijks in een of andere krant leest, dan kunt gij er van op aan dat hij er op afkomt als een vlieg op de strooppot.

— Gij hebt toch nog geen verdacht bezoek gekregen? vroeg hoofdinspecteur Baxter.

— In het geheel niet, antwoordde Raffles lachend. Zoëven zijn hier twee bejaarde professoren bij mij geweest, die ik zelf heb uitgelaten en die inlichtingen van mij wensten over mijn reis. Maar die zult gij toch zeker niet verdacht noemen?

— Dat hangt er van af, riep Sullivan uit. Hoe was de naam van die heren?

Raffles dacht even na en zei:

— Ik moet u eerlijk zeggen, dat ik het niet goed meer weet. Ik geloof zo iets van Bullnose en Steeplemore, maar ik kan mij vergissen.

— Hoe zagen zij er uit? vroeg Sullivan.

— Zoals professoren er meestal uit-

zien met lang wit haar en lange witte baarden.

— Hebt gij niets bijzonders aan hen opgemerkt?

— Neen inspecteur, zei de gewaande ontdekkingsreiziger, enigszins ongeduldig.

Sullivan nam zijn hoed in zijn handen en liet zijn blikken snel door het vertrek gaan.

Toen mompelde hij in zich zelf.

— Het bevat mij niet. Ik kan niet zeggen wat het is, maar ik ruik onraad. Ik heb altijd het land gehad aan professoren met witte baarden. Een witte baard en een witte pruik, mijnheer Stroller, zijn de dankbaarste vermomingsmiddelen welke gij u kunt voorstellen.

— Zo... zo, zei Raffles, terwijl hij tersluiks een blik op zijn polshorloge wierp.

Sullivan scheen de wenk te begrijpen.

Hij duwde Baxter zacht tegen de schouder, die al die tijd was blijven zitten en zei:

— Nogmaals, mijnheer Stroller, ik hoop dat gij het ons niet kwalijk neemt dat wij u hebben lastig gevallen. Het was waarlijk alleen voor uw bestwil.

— Dat neem ik onvoorwaardelijk aan inspecteur, zei Raffles, terwijl hij de detective de hand toestak.

Nu stond ook Baxter van zijn stoel op, waarbij zijn blik viel op de gestalte in de hoek.

— Is dat uw bediende?

— Om u te dienen.

— Verstaat hij Engels?

— Geen woord.

— Nu hij ziet er uit, als ik mij zo mag uitdrukken, als een aangeklede oude aap.

Na deze vriendelijke opmerking wendde Baxter zich naar de deur, en draaide de gewaande bediende de rug toe, zodat hij niet zag, dat deze een scheef gezicht en een lange neus tegen hem trok.

Een ogenblik later hadden de beide politieagenten na gegroet te hebben het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK VII

DE TOEBEREIDSELEN VOOR EEN RECEPTIE EN EEN DINER

Raffles deed de deur achter zijn beide bezoekers dicht, en schoof er de knippen weer op.

Toen ging hij met de handen in de zijde voor Brand staan en zei:

— Het is toch zeer attent van hoofdinspecteur Baxter, vindt je ook niet?

— Attent? Laat hij zich voor mij in acht nemen. Hij heeft mij een oude aap genoemd, en dat zal ik hem vandaag of morgen inpeperen.

— Vergeet niet dat hij tegen een Tibetaanse bediende meende te spreken.

— Dat doet er niet toe. Ik neem het niet. Hij zal het bezuren.

— Intussen weten wij, dat wij een beetje op onze hoede zullen moeten zijn. Het bezoek van de twee professoren scheen inspecteur Sullivan maar ma-

tig te bevallen en misschien is hij op dit ogenblik bezig het personeel te ondervragen.

— Het is niet te hopen, want dan zal de kellner zeggen, dat hij de twee professoren niet heeft zien weggaan, riep Brand uit.

— Dat is niet erg. Wij hebben hen immers zelf uitgelaten, zoals ik al aan Baxter heb verteld. Neen, er dreigt geen onmiddellijk gevaar, maar, zoals ik reeds opmerkte, wij zullen er goed aan doen, als wij beide ogen wijd openzetten. En onze oren er bij.

— Afgesproken. En wat gaan wij nu doen?

— Het programma afwerken, dat de heer Stroller reeds voor deze dag had opgemaakt.

— Hoe weten wij, wat hij van plan was?

— Dat zal hij ons zelf mededelen.

— Ik begrijp je niet, zei Brand.

— Stroller zal zo vriendelijk zijn, het ons zelf te zeggen, amice.

De jongeman slaakte een kreet van ongelooft.

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit. Hij is immers bewusteloos. Hij zag er uit als een dode.

— Dat is alleen maar schijn, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Als de kastdeur enig geluid doorliet, zou hij in staat zijn, alles te horen en te begrijpen wat hier gezegd wordt.

— Ongelooflijk.

— O, het is minder ongelooflijk dan je denkt. Het goedje, dat hem bedwelmend heeft, is in de geneeskunde goed bekend, ofschoon men er weinig gebruik van maakt, daar chloroform en aether beter gevoelloos maakt tegen alle lichamelijke prikkels, hetgeen vooral bij operaties nuttig is. Het bedwelmend middel, dat in de sigaar zat, beneemt het slachtoffer wel elk beheer over zijn ledematen, maar het laat zijn zintuigen onaangetast.

— Maar dan kan Stroller toch niet spreken, riep Brand uit.

— Hij kan geen kik geven, ten minste als ik het niet wil. Maar als ik mijn hand op het nervus centrum met andere woorden op een zekere zenuwknop leg, dan zal hij tijdelijk het gebruik van zijn stem terug krijgen. Je zult het trouwens aanstonds zelf zien. Ga maar mee.

Raffles trad op de kast toe, en opende de deur.

Stroller lag nog juist op dezelfde plek waar de beide mannen hem hadden neergelegd.

Zijn ogen stonden wijd open, maar er lag volstrekt geen uitdrukking in. Het waren ogen als van een dode vis, glazig en star.

— Maak eens licht, verzocht Raffles.

Brand ontstak zijn elektrische zaklantaarn, die hij uit zijn kleren had gehaald, en liet het licht in de kast schijnen.

Raffles knielde naast het beweging-

loze lichaam neer, zocht even met zijn hand onder de kleren van de ontdekkingsreiziger, en legde toen zijn vingers op een plek, dicht bij zijn keel.

Toen vroeg hij met duidelijke stem:

— Verstaat gij mij, mijnheer Stroller?

— Ja, klonk het zacht.

— Kunt gij mij ook zien?

— Neen.

— Goed. Begrijpt gij wat er met u geschied is?

— Jawel.

— Heel goed. Wat zoudt gij vandaag gedaan hebben, als dit intermezzo niet was voorgevallen.

— Ik weet het niet meer. In de binnenzak van mijn overjas die in de kast van de slaapkamer hangt, bevindt zich een opschrijfboekje, waarin ik alles heb genoteerd, wat ik vandaag aan bezoeken had af te leggen.

— En waar kan men het manuscript van uw lezing vinden?

— Dat bevindt zich op het ogenblik bij professor Slobbrock, die het een dag ter inzage had gevraagd.

Raffles trok zijn hand terug.

— Dat is alles wat ik weten wil, zei hij tevreden. Kunt gij mij nu nog horen, mijnheer Stroller?

Geen antwoord, alles bleef stil.

— Het is merkwaardig, zei Brand zacht. Het is bijna om er bang van te worden.

— Ik kan me voorstellen, dat het een vreemde indruk maakt, zei Raffles, maar het is toch werkelijk heel gewoon.

Hij sloot de deur van de kast zorgvuldig en stak de sleutel bij zich.

— Zou men niet proberen deze kast te openen als wij uit zijn? vroeg Brand.

— Waarom zouden zij dat doen? Elke kamerbewoner kan toch zijn kasten afsluiten.

— Dat mag zo zijn, maar toch komt het mij een weinig gevaarlijk voor.

— Waarom?

— Omdat Sullivan wantrouwig is geworden. Hij zou wel kunnen terugkeren als wij hier niet zijn, de twee gesloten kasten ontdekken en tot de conclusie komen, dat hier iets niet in de haak is.

Vergeet niet dat hij een detective is en geen hotelbediende.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Zij hebben niet de minste aanleiding om hier terug te komen, Charles. Laat ons allereerst eens een onderzoek doen in de jas van onze vriend.

Hij ging de slaapkamer binnen en opende de deur van de kleerkast, waar de overjas hing.

In de binnenzak daarvan vond hij een klein opschrijfboekje vol gekrabeld met allerlei aantekeningen.

Hij bladerde er even in en zei:

— Hij schrijft een verschrikkelijk handje, maar wij zullen in het adresboek aan de hand van dit notitieboekje de naam wel kunnen ontdekken van de geleerden, aan wie Stroller vandaag en morgen een bezoek wilde brengen. Het is alleen een kwestie van een beetje geduld.

— Je blijft er dus bij, die lezing te houden?

— Dat zal immers wel moeten. De diamanten bevinden zich in de brandkast van het gebouw en de afspraak zal wel zijn, dat ik ze pas op het laatste ogenblik kort voor de lezing terugvraag.

Raffles las nu in het notitieboekje wat op de laatste pagina geschreven stond en zei met een bezopen gezicht:

— Alle drommels. Ik zie dat ik vanmiddag op een lunch moet zijn, die ter mijner ere wordt gegeven in het Hotel door 't Cook-Genootschap. Daar schijn ik reeds enige bijzonderheden van mijn reis te moeten vertellen.

— Hoe laat is dat? vroeg Brand.

— Om één uur.

— Dan mag je wel voortmaken, want het is nu twaalf. Staat er nog méér in?

— O ja; allerlei notities. Zo is er morgenavond na afloop van de lezing hier in dit hotel een grote feestmaaltijd. Ditmaal wordt het souper gegeven door het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap. Er zijn ook dames uitgenodigd en Stroller is natuurlijk de eregast. Een prachtige gelegenheid dus om mijn verzameling goud en edelstenen weer wat aan te vullen.

Zo snel hij kon begon Raffles zich

te verkleeden.

Hij begreep dat het noodzakelijk was, onder zijn overhemd nog iets aan te trekken, dat opvulde, want de ontdekkingsreiziger was nogal van aanzienlijke omvang.

Zodra hij hiermee klaar was, trok hij een wit overhemd van zijn slachtoffer aan, strikte een witte das, waarna het rokkostuum van de wereldreiziger het toilet voltooide.

— Ik kan niet zeggen dat de man er een eerste klas kleermaker op nahoudt, zei Raffles, terwijl hij zich in de grote spiegel bekeek. Het is waar dat hij in Tibet weinig gelegenheid zal hebben gehad, zulk een kledingstuk te dragen, maar in ieder geval past het mij uitstekend.

— Je hebt trouwens geen keus, merkte Brand lachend op, die met een hoge hoed en een overjas kwam aandragen.

— En wat doe je met mij, Edward? vroeg hij.

— Ik neem je mee. Mag ik je er aan herinneren, dat je vooral niet met je vork en je lepel eet?

— Niet met mijn vork...?

— Natuurlijk niet. De Tibetanen eten evenals de Chinezen, met eetstokjes.

— Daar komt geen spat van terecht riep Brand uit.

Dat is dan een groot gebrek in je opvoeding, amice, zei Raffles met voor-gewende ernst. Als je dat niet kunt, dan zul je met je vingers moeten eten.

— Vreselijk, riep Brand uit. Ik zal dus tussen al die deftige dames en heren met mijn vingers moeten eten.

— Maak je daarover niet bezorgd, zei hij. Natuurlijk ga je in een hoek zitten, met het bord op je knieën. Dat doen alle Tibetaanse bedienden.

Brand trok bij het horen van deze woorden zulk een ongelukkig gezicht dat Raffles in lachen uitbarstte.

— Kom... kom... amice, zei hij, het heeft niets te betekenen. Bedenk dat het voor een goede zaak is. Met de opbrengst van die diamanten kan ik al weer heel wat ellende lenigen.

— Als het maar niet te lang duurt, zei Brand.

— O, neen, daar zal ik wel voor zor-

gen. Als het mij begint te vervelen, loop ik van tafel af. Trouwens, volgens het opschrijfboekje moet ik om twee uur alweer bij de Minister van Koloniën zijn, die mij bij zich ontboden heeft. En nu moeten wij maken dat wij wegkomen, het is over half een.

Brand zocht naar een hoofddeksel, en vond eindelijk een muts van berenvel.

Hij zette het ding op zijn hoofd, bromde iets over de warmte en volgde Raffles, die reeds aan de deur stond te wachten.

De gewaande ontdekkingsreiziger deed de kamerdeur op slot.

Het tweetal ging de trappen af, de bediende met gekruiste armen, op eerbiedige afstand van zijn meester.

Raffles bracht de sleutel aan de gepoederde dame, aan wie hij vertelde, dat hij was uitgenodigd door het Cook-Genootschap, dat in het Hotel Cecil een lunch ter zijner eer gaf.

— Ik kom niet terug voor heden-

avond, zei hij, want daarna moet ik dineren bij de voorzitter van het Aardrijkskundig Genootschap.

Raffles maakte een hoffelijke buiging, en de geblankette dame probeerde te blozen, en toen haar dit slechts ten halve gelukte, wendde zij zich met een koket lachje af.

De portier, die de wereldreiziger de trap had zien afkomen, had reeds een taxi gewenkt.

Hij hield het portier voor Raffles open, die instapte, na hem een korte hoofdknik te hebben gegund.

Brand wilde naast hem gaan zitten, maar een vlugge beweging van Raffles was voldoende om hem te doen begrijpen dat zijn plaats naast de chauffeur was.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de portier.

— Naar het Cecil Hotel, en laat de chauffeur niet treuzelen.

Het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

HOOFDSTUK VIII

HET WONDERBAARLIJKE LEVEN IN TIBET

Toen de lang verwachte gast eindelijk de receptiezaal van het bekende hotel binnentrad, waren daar reeds alle gasten aanwezig, die vol ongeduld de beroemde ontdekkingsreiziger wachtten.

Onder hen bevonden zich alle professoren en geleerden, die Stroller aan het station hadden afgehaald, maar geen hunner scheen ook maar een ogenblik te vermoeden, dat de man die daar binnenkwam, een ander was.

Allen kwamen met uitgestoken handen op hem toe, en omringden hem met allerlei vleiende uitroepen.

Al deze kreten klonken door elkaar.

Men verdrong zich om de gevierde gast en men vocht om het voorrecht hem naar de ereplaats te mogen geleiden van de hoefijzervormig opgestelde tafel in de aangrenzende banketzaal.

Ook de bediende had niet aan gemis

van belangstelling te klagen.

Men bekeek hem van alle kanten, betastte de kralen en versierselen op zijn linnenpak, wilde de berenmuts op de hand wegen, beduidde hem dat hij zijn mond moest openen alsof hij een paard was en kneep hem in zijn wangen alsof zij van leer waren.

Tegelijkertijd moest de arme Charles Brand allerlei opmerkingen over zijn uiterlijk slikken, die niet zeer vleiend klonken.

Hij had het hele stel wel op een pak rammel kunnen onthalen.

De kelners maakten intussen aanstalten de schotels binnen te dragen.

In de geheime taal, welke alleen Brand en Raffles kende, riep de gewaande Stroller zijn bediende bij zich.

Hij wisselde enige woorden met hem, waarna de bediende in een der hoeken van het vertrek neerhurkte.

— Hebt ge nu Tibetaans met hem gesproken, waarde Stroller, vroeg professor Slobbrock.

Raffles knikte en zei:

— Ja, maar het is zogenaamd Laag-Tibetaans; gij zoudt het kunnen vergelijken met het Engels dat in White Chapel wordt gesproken.

— Hoogst merkwaardig, riep Slobbrock uit. Ik heb uw manuscript reeds met de grootste belangstelling ingezien.

Ah, ha, dacht Raffles, hij is het dus die mijn manuscript bewaart.

Allen hadden zich nu aan tafel begeven.

Het gezelschap bestond bij deze gelegenheid uitsluitend uit heren.

Van tijd tot tijd ging een kelner naar de hoek waar Brand zat en reikte hem een bord eten toe, zoals men het in Londen gewoon is met vork, lepel en mes.

Maar Brand had honger en daarom besloot hij, na kort beraad, zich te bedienen van de vork die moeder Natuur hem geschonken had.

En zo kloof hij vol behagen op een malse karbonade en liet hij de dop-erwtjes uit de kom van zijn hand in zijn mond glijden.

Met de aardappelen ging hij met nog minder omslag te werk.

Eerst had hij een knoepert van een aardappel kwasi verdacht bekeken en er even aan gelikt, maar de smaak scheen hem mee te vallen, en in no time verslond hij er een stuk of zes.

Van tijd tot tijd wierp een der geleerden een blik achter zich, om hem vol belangstelling gade te slaan.

— Zeg mij eens, mijn waarde Stroller vroeg hij, was deze man aanstonds bereid u te volgen?

— Hij zelf wel, en zelfs zeer gaarne, maar zijn vrouwen verzetten zich er tegen.

— Zijn vrouwen, zegt gij? vroeg Slobbrock verbaasd. Bestaat er dan veel-wijverij in Tibet? Dat heb ik nog nooit gehoord.

Onverstoorbaar antwoordde Raffles:

— In sommige streken van Tibet, welke ik voor het eerst bezocht, bestaat zij integendeel in zeer sterke mate.

— Maar daarvan heb ik niets in uw manuscript gevonden.

— Dat kan best. Er staat nog meer niet in, van wat ik van plan ben te berde te brengen.

— Natuurlijk. Excuseer deze domme vraag. En hoeveel vrouwen had die man wel?

— Ongeveer negen en zeventig. Nu eens meer, dan eens minder. Hij was er nog al onverschillig voor, en hield er niet goed het oog op. Menigmaal liepen er enige vrouwen weg, die dan een paar dagen daarna terugkeerden, vaak zonder dat hij het bemerkte had. Ik heb hem aangeraden om er een soort boekhouding voor aan te leggen, maar daarvoor was hij veel te lui. Hij was een fatalist, en voelde de waarheid van het spreekwoord: « Aan een boom zo vol geladen, mist men twee, drie pruimpjes niet ».

— Hoe is het mogelijk? Negen honderd zeventig vrouwen, riep er een, die het niet goed verstaan had.

— Pardon, collega, het waren er slechts negen en zeventig, verbeterde Raffles.

— En ontstond er nooit twist onder al die vrouwen? wilde Slobbrock weten.

— Herhaaldelijk, heren, antwoordde Raffles met een ernstig gezicht, en dan duelleerden zij met elkander.

— Grote Goden. Gingen zij elkaar met messen te lijf.

— Neen dat niet. Het ging heel origineel in zijn werk. De twee mede-minnaressen namen ieder een kan inlandse pruimen-alcohol voor zich. Om de beurt scheppen zij ieder een kroes van dat vieze goedje uit de kan en dronken die leeg. Wie het eerst onder de tafel rolde, had de strijd verloren en de andere werd tot winnende partij verklaard.

Meneer zelf had de strijd gadeslagen, legde de verliezende dame over zijn knie en sloeg haar blote bips tot zij zo rood zagen als een tomaat... eh, ik bedoel een rode kool, want tomaten kennen ze in Tibet niet.

— Grote hemel, wat een land. Het is geen wonder, dat uw bediende de hemel dankte, dat hij voor enige tijd van

die negen en zeventig vrouwen bevrijd was.

— Zeer juist opgemerkt, professor, zei Raffles ernstig. Een ogenblik stond ik in beraad of ik hem wel mee zou nemen, want de vrouwen hadden het er op gezet hem te vergezellen. En niet alleen de vrouwen, maar ook zijn zeshonderd drie en negentig kinderen. En niet alleen die zeshonderd drie en negentig kinderen, maar ook zijn vier entwintigduizend drie honderd en zeventien kleinkinderen. Want al die kinderen waren op hun beurt weer getrouwd en daar het meestal jongens waren, waren die allen in het huwelijksbootje gestapt met een aantal vrouwen dat varieerde tussen de vijfentachtig en de driehonderd. Gij ziet dus dat mijn bediende in zijn soort nog een heel matig man is.

Een onbeschrijfelijk koor van uitroepen volgde op deze mededeling.

Allen praatten en riepen door elkaar.

Velen der aanwezigen maakten een aantekening in hun notitieboekje, anderen weer op hun manchet of hun zakdoek.

Eindelijk kon Slobbrock zich verstaanbaar maken.

— Uw bediende is dus al grootvader? vroeg hij. Hoe oud is hij dan wel?

— Zesentwintig jaar, professor.

— Maar dat is toch onmogelijk.

— Volstrekt niet. Men trouwt in Tibet als man op zijn twaalfde of dertiende jaar, de vrouwen zelfs nog vroeger. En het komt herhaaldelijk voor dat grootmoeder met loshangend haar, korte rokjes en een tas onder de arm naar de Fröbelschool wandelt.

Dat was te veel voor Slobbrock.

Stomverbaasd liet hij zich achterover in zijn stoel vallen en staarde met glazige ogen Raffles aan.

Wel drie malen nam hij met een driftig gebaar zijn hoornen bril af, om de glazen met zijn servet schoon te poetsen en de wereldreiziger opnieuw aan te staren.

Ook de andere gasten waren stom van verbazing.

Wat Brand betreft, deze had reeds lang zijn hoofd gebukt en zijn gelaat

met zijn handen bedekt omdat hij ieder ogenblik vreesde in een krampachtige lachbui los te barsten.

De schoolgaande grootmoeders hadden hem bijna in zijn laatste aardappel doen stikken.

Voor al de ernst, waarmede Raffles dit alles mededeelde, benam hem bijna zijn zelfbeheersing.

Eindelijk kon Slobbrock uitroepen:

— Wat gij ons daar meedeelt, dat is... dat is... dat grenst aan het wonderbaarlijke. Ik heb al heel wat over Tibet gelezen, maar van iets dergelijks had ik nog nooit gehoord.

— Dat verwondert mij niets, geachte professor Slobbrock, ik verzeker u, dat ik streken bezocht heb, waar nog nooit iemand een voet gezet had.

— Het klinkt of men een sprookje hoort. Eén man met vierhonderd negentig, driehonderd zeventig kleinkinderen, riep dezelfde professor van zoëven uit, die het aantal al weer niet goed had verstaan.

Niemand echter gaf zich de moeite hem beter op de hoogte te brengen.

Het getal was immers zo groot dat men het bijna niet kon omvatten.

— Maar zeg mij eens vroeg Slobbrock, veronderstel nu eens dat uw bediende een gezond man is, en tachtig jaar wordt. Dat is toch denkbaar nietwaar?

— Dat is zelfs in Tibet een prille leeftijd, professor. Men wordt daar gemiddeld van honderd twintig tot honderd vijftig jaar.

— Zeldzaam. Hoogst zeldzaam. Welnu, als uw bediende in leven blijft, weet gij dan wel hoe groot het aantal zijner kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en achter-achter-kleinkinderen kan zijn, als hij nog niet eens vijftig jaar is?

Iedereen keek de gewaande Stroller met grote ogen aan.

Maar zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, antwoordde Raffles:

— Ik heb het wel eens uitgerekend, in een vrij uurtje, en ik ben tot deze slotsom gekomen: Als mijn bediende vijftig jaar is, dan kan hij, aannemende dat zijn nakomelingen van het mannelijk geslacht, allen in het huwelijk

trede met gemiddeld tweehonderd vrouwen, achthonderd kinderen, driehonderd zestig duizend kleinkinderen, tweehonderd zestien miljoen achterkleinkinderen en honderd negen en twintig miljard achter-achterkleinkinderen hebben

Het was doodstil in de grote zaal.

De cijfers deden hen duizelen.

Maar onverbiddelijk ging Raffles verder:

— Dit is natuurlijk slechts in geval mijn bediende op zijn eenenvijftigste jaar zou sterven. Wanneer wij echter aannemen, dat hij honderd wordt, dan zou hij genoeg nakomelingen hebben, om er de aarde enige malen mede te bevolken.

Slobbrock liet een schorre kreet horen.

Hij maakte een afwerend gebaar en kreunde:

— Houd op. Niet meer. Het is te veel, te veel.

Hij liet zich achter in zijn stoel vallen en wuifde zich met zijn servet koelte toe.

— Een ding is er, dat ik niet goed begrijp, zei hij eindelijk.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Hoe komt het eigenlijk, dat de Tibetanen reeds niet lang de gehele wereld met hun nakroost hebben overstroomd?

— Dat heeft een zeer eenvoudige reden, professor. Allerlei omstandigheden beletten dit. Ten eerste moet gij weten dat de zelfmoord in Tibet zeer verspreid ja een soort gewoonte is geworden. Ieder burger die maar iets betekent heeft zijn fraai bewerkt zwaard, ten

einde zich daarmee de buik open te snijden, als het leven hem te veel is. En dit geschiedt soms om de geringste kleinigheden, welke wij westerlingen de moeite niet waard achten: een regenachtige dag, een slechte spijsvertering, een verloren gebedsmolentje, een visgraatje in de keel... dan hebben wij allerlei ziekten, als daar zijn: buikpijn, verkoudheid, eksterogen, kiespijn, enzovoort. Vervolgens de talrijke oorlogen die de bevolking in hoge mate dunnen, hongersnood, tweegevechten en meer van die aard. Op al die manieren gaat negen en negentig procent van de bevolking ten onder, al blijft niettemin het bevolkingsoverschot nog altijd zeer groot.

De kelners hadden intussen het dessert opgedragen, en de champagneglaszen werden volgeschonken.

Slobbrock, die weer wat bijgekomen was, verhief zich van zijn stoel, tikte tegen zijn glas, schraapte zijn keel en begon:

— Hooggeachte gast. Mijnheren. Geachte collega's. Ik wens enige woorden te spreken naar aanleiding van het gelukkige feit, dat wij de grote reiziger weer in ons midden hebben, die ons zo even zulke hoogst belangwekkende bijzonderheden heeft medegedeeld over het leven in Tibet, bijzonderheden, waarvan wij geen van allen enig vermoeden hadden. Het was op een schone Septemberdag...

En nu eindelijk kon de brave Slobbrock zijn redevoering ten einde brengen, die hij reeds drie malen tevergeefs was begonnen.

HOOFDSTUK IX

DE LEZING

De redevoering van Slobbrock duurde minder lang dan Raffles verwacht had, omdat de spreker de helft vergeeten was. De lunch was uitstekend toebereid en Raffles en Brand (in zijn hoekje) lieten het zich goed smaken.

Zij gingen tevreden naar hun hotel en rustten heerlijk uit van de vermoenissen van de dag.

De volgende dag bracht Raffles verschillende bezoeken volgens de aanwijzingen welke hij in het opschrijfboekje

van Stroller had gevonden en nergens was ook maar het geringste wantrouwen ontstaan.

In de kast lagen de beide gevangenen zo rustig alsof zij sliepen en niets wees er op, dat zij voor de tijd uit hun bewusteloosheid zouden ontwaken.

Des avonds om half negen zou de lezing plaats vinden in de helder verlichte kleine zaal van het Aardrijkskundig Genootschap.

Er waren uitnodigingskaarten verzonden, en een honderdtal geleerden met hun dames zouden deze eerste lezing bijwonen.

Brand had zijn rol met de grootste bekwaamheid en met bewonderenswaardig geduld volgehouden.

Deze avond zou hun voornemen met succes worden bekroond.

Dadelijk na het diner, in het hotel gebruikt, kleepte Raffles zich aan.

Onder iedere schouder een holster met een geladen revolver en zijn uitrusting was gereed.

Om acht uur reed een huurauto voor, en tien minuten later stegen zij uit en traden de schel verlichte vestibule van het Verenigingsgebouw binnen.

Men zag daar reeds verscheidene heren en dames in avondtoilet, die zich naar de kleine zaal begaven, waar de lezing zou worden gehouden.

Ook Slobbrock bevond zich onder hen.

Zodra hij de wereldreiziger ontdekt had, kwam hij met uitgestoken handen op hem toe en riep:

— Daar is onze grote man. Wees welkom. Wij zullen u aanstonds naar de kluis geleiden.

— Ik ben tot uw dienst professor, zei Raffles; hij gaf Brand een wenk en deze bleef alleen in de vestibule achter.

Slobbrock geleidde de gewaande ontdekkingsreiziger een paar trappen af naar een kelder, die helder verlicht was door een aantal elektrische lampen.

Hij haalde een bos sleutels te voorschijn, opende de zware stalen deur, en zij traden de kelder binnen, waar zich de kluis bevond, waar verschillende sieraden, kostbare manuscripten, verscheidene oudheden en de kast van het Ge-

nootschap zich bevonden.

Slobbrock nam een andere sleutel van zijn bos en opende de deur van de brandkast.

Op de bovenste plank lagen de vier ongeslepen diamanten op een plankje, met fluweel bekleed.

Raffles nam ze in zijn handen en bekeek ze met het oog van een kenner.

— Gij doet alsof gij de stenen voor het eerst van uw leven ziet, waarde Stroller, riep de professor lachend uit.

— Ik moet u bekennen dat ik ze elke keer dat ik ze zie, met de grootste bewondering bekijk, zei Raffles, en liet de stenen in zijn zak glijden.

Slobbrock sloot de deur van de brandkast en Raffles stond op het punt het gewelf te verlaten, toen hem plotseling iets inviel.

— En het manuscript, waarde professor. Gij hebt toch, hoop ik, het manuscript niet vergeten?

De professor sloeg zich met zijn hand op zijn borst.

— Hier zit het, geachte Stroller, riep hij uit. Maar het zou toch niet erg geweest zijn, als ik het had vergeten? Gij zult het toch wel uit uw hoofd kennen?

— In grote trekken wel, maar ik ben in ieder geval verheugd, dat gij niet zo vergeetachtig zijt als ik zelf ben.

Slobbrock had de hand in zijn zak gestoken en overhandigde Raffles een opgevouwen manuscript.

Deze opende het en wierp er een blik in.

— Maar mijn waarde professor, riep hij uit, dat is mijn manuscript niet.

— Wat zegt gij daar.

— Welneen, de titel luidt: « Een maand onder de Papoea's op Nieuw Guinea » en daar ben ik nog nooit geweest.

Slobbrock greep zich naar het hoofd.

— Lieve hemel, dan heb ik per vergissing het manuscript van collega Lobster bij mij gestoken. Gij moet weten, dat hij daar vertoefd heeft. Kunt gij het niet zonder uw manuscript stellen?

— Niet gemakkelijk. Ik zal in ieder geval, ten einde het publiek niet te laten wachten met mijn lezing beginnen. Stuurt gij dan iemand met een briefje

naar uw huis en laat het manuscript spoedig halen.

— Onmiddellijk, waarde Stroller, riep Slobbrock uit, die een woedende driftbui van de wereldreiziger had verwacht.

— Zijn de lantaarnplaatjes er? vroeg Raffles.

— Ja zeker.

— En is de projectielantaarn goed in orde?

— Ik heb die zoëven nog zelf nagezien.

— Laat ons dan spoedig gaan, want het is reeds over half negen.

De beide heren ondernamen de terugtocht en begaven zich naar de kleine zaal.

Stroller werd met luid applaus ontvangen.

Naar alle kanten buigend en door de Tibetaanse bediende gevolgd, liep hij de zaal door en besteeg langs het kleine trapje het podium waarvan de achterwand was vervangen door een wit scherm en waar het leesgestoelte was gereed gezet.

Een lid van het Aardrijkskundig Genootschap, zo was afgesproken, zou de projectielantaarn bedienen.

Charles Brand nam dicht bij de lesenaar plaats, door met gekruiste benen op de vloer te gaan zitten.

Raffles ging achter de lesenaar staan nam een teug van het glas water, dat was klaar gezet, liet zijn blikken in het rond gaan, en begon:

Dames en heren,

Door een kleine vergissing is het manuscript, met de beschrijving van mijn reis, nog niet ter plaatse. Ik ben dus genoodzaakt voorlopig op mijn geheugen te vertrouwen, maar ik hoop dat dit niets zal afdoen aan de aandacht.

Het is mijn voornemen, vervolgde Raffles, mijn rede aan te vangen met een kleine uiteenzetting van de zeden en gewoonten onder de bewoners van zuidelijk Tibet, welke streek nog zeer weinig bezocht is.

En nu begon Raffles met onverstaanbare ernst een verhaal op te dissen omtrent de gebruiken bij de Tibetanen, waarvoor zelfs Baron van Munchhausen zich zou hebben gegeneerd.

Wel keek nu en dan een der professoren een weinig verbaasd op, maar Stroller sprak met zoveel heilige ernst, en overtuiging, dat de twijfelaar spoedig het verkeerde van zijn zienswijze inzag en met des te groter aandacht de onzinnige verhalen van de wereldreiziger volgde.

Het manuscript was intussen gebracht maar Raffles sloeg er in het geheel geen acht op, tot grote wanhoop van de man aan de projector, die nu in het geheel niet meer wist waaraan hij zich te houden had, en ten slotte niet beter wist te doen dan de lantaarnplaatjes naar willekeur te vertonen en dan telkens de zaal donker te maken, hetgeen hij van zijn plaats achter het scherm kon regelen.

Eindelijk werd ook het portret van de Tibetaanse bediende vertoond.

— Dit is mijn bediende Rumbottle, riep Raffles uit, aldus door mij genoemd wegens zijn buitengewone voorliefde voor onversneden Jamaica-rum. Hij is op dit ogenblik toevallig nuchter, maar ik verzeker u dat dit slechts zeer weinig voorkomt. Ik begrijp niet goed waaraan dit eigenlijk is toe te schrijven, want hij is geregeld twintig van de vier en twintig uren stomdronken.

Hij had Brand aan een oor opgetrokken en draaide hem nu, met zijn uitgespreide vingers boven op de kruin, als een speelgoedpop rond.

— Ik moet hieraan tot mijn spijt toevoegen, dat hij in staat van dronkenschap een hoogst gevaarlijk sinjeur is. De moorden en berovingen, die hij in zijn vaderland op zijn geweten heeft, zijn niet te tellen, maar ik moet er aan toevoegen, dat hij er in de korte ogenblikken waarop hij nuchter is, steeds berouw over heeft.

Nu beval hij de bediende weer te gaan zitten en drukte op de knop hetgeen voor de man aan de projector het sein was om de zaal weer te verdonkeren en het volgende plaatje in zijn lantaarn te steken.

— Dit is de Dailai Lama, dames en heren, een sukkel, tussen ons gezegd en gezwegen. Een man met slechts achtien vrouwen. Geen knip voor zijn neus

waard.

Wéér een druk op de knop en het licht in de zaal ging op.

— En nu dames en heren, zal ik u het glanspunt van de avond tonen.

Raffles stak de hand in de zak en haalde er het fluwelen plankje met de diamanten uit.

— Hier heb ik iets, wat gij in uw gehele leven nog niet hebt gezien.

Hij nam een der diamanten en wierp de steen in het publiek.

Verscherpte handen werden uitgestoken.

Een jonge man met vlasblond haar en een schaaachtig gezicht was zo gelukkig de steen op te vangen.

— Gij hebt daar een waarde van omstreeks tienduizend pond sterling in de handen, jongeman, riep Raffles uit.

— Het is ongelooflijk, riep de jongeman met het vlasblonde haar. Men zou zeggen, dat het een gewoon stuk kwarts is.

De steen ging van hand tot hand, en kwam ten slotte bij Raffles terecht.

— Dames en heren, vervolgde hij, mijn redevoring is eigenlijk nog heel wat langer, maar om u de gulle waarheid te zeggen begin ik er hartelijk genoeg van te krijgen en ik verlang naar een glas wijn en een hartig hapje. Ik weet niet of gij er ook zo over denkt, maar ik geloof het wel.

Deze mededeling wekte eerst enige verbazing, daarna hilariteit, en ten slotte grote vrolijkheid.

Met veel gestommel stond het gehoor op en begaf zich naar de eetzaal.

HOOFDSTUK X

DE DUBBELGANGERS

Raffles had dit abrupte einde niet voor de grap gemaakt.

Hij vreesde dat het bedwelvende middel hetwelk hij Stroller en diens bediende had toegediend, binnen enkele uren zijn invloed zou hebben verloren en voor die tijd moest alles achter de rug zijn.

En zo kwam het dan dat het publiek vroeger dan men verwacht had zich gereedmaakte, voor zover het daartoe uitgenodigd was, zich naar het hotel te begeven, waar de ontdekkingsreiziger zijn intrek had genomen, ten einde daar deel te nemen aan het souper.

Raffles en Brand hadden ongemerkt het eerst het gebouw verlaten, zonder dat een der professoren het had gemerkt.

Zij begaven zich, zodra zij in het hotel waren aangekomen, onmiddellijk naar de kamer van Stroller, waar alles nog volkomen in orde was.

Toen Raffles de kastdeuren achter elkaar opende, lagen de beide bewuste mannen daar nog precies, zoals hij

henzelf daar had neergelegd.

Hij wierp een aandachtige blik op het gelaat van Stroller en zei:

— Ik geloof niet, dat zij nog lang bewusteloos zullen blijven, Charles.

Kom gauw mee, men zal ons wel wachten voor het souper.

De twee vrienden begaven zich naar een van de kleine zalen, waar een keurig souper van vijftig couverts was aangericht.

De gasten stonden te praten in een zijkamer, wachtend op de wereldreiziger.

De dames waren in groot avondtoilet en behangen met juwelen.

Raffles liet er zijn kennersblikken over heengaan en liet een goedkeurend gebrom horen.

Een kelner kwam zeggen, dat alles gereed was, en de gasten begaven zich aan tafel, waarbij Raffles de vrouw van professor Slobbrock geleidde, een zwaarlijvige en grote dame met een prachtig snoer echte parels om de hals.

Charles Brand, had, na een korte

wenk van Raffles, zijn plaats weer achter diens stoel ingenomen.

Het souper begon onder de traditionele stilte, maar langzamerhand, naar mate de voortreffelijke schotels en de wijn hun invloed deden gelden, raakten de tongen los.

Iedereen wilde nog nadere bijzonderheden weten van het huwelijksleven der Tibetanen, waarvan Stroller reeds zoveel belangwekkends had verteld.

Voor al de dames luisterden met gespannen aandacht.

— O, maar ik geloof, dat ik daar niet voor een miljoen zou willen wonen om genoodzaakt te zijn mijn echtgenoot met nog negen en negentig andere vrouwen te moeten delen! riep een zeer lange, en zeer lelijke dame uit, die zelfs in Engeland niet de geringste kans had om een echtgenoot met een ander te moeten delen.

— Ik verzeker u, madame, dat het niets is dan een kwestie van gewoonte. De vrouwen weten daar niet beter, moet gij denken.

— Zijn er ook cafés en theaters, mijnheer Stroller, vroeg een piepjong meisje en nemen de mannen hun vrouwen dan daarheen mee?

— Neen, miss, dat zou tegen de etiquette indruisen. Als de mannen uitgaan blijven de vrouwen thuis en vermaken zich met kralen rijgen, met het bedenken van nieuwe recepten, of met handgrepen, die veel op goochelen lijken.

— Op goochelen? riep het jonge meisje uit, o, wat interessant.

— Ja, miss, interessant is het zeker. Men kan wel zeggen dat de Tibetanen de grootste goochelaars der wereld zijn.

— Ik meende eigenlijk dat die eer aan de Japanners toekwam merkte professor Lobster op.

— Dat meende ik ook, totdat ik in Tibet geweest was, professor, hernam Raffles kalm. Wat ik daar gezien heb stelt het goochelen van de Japanners totaal in de schaduw. Hebt gij, bijvoorbeeld wel eens een speenvarkentje in een sigarettenkoker zien veranderen, de sigarettenslangen, en deze weer in vingerdoekjes?

— Neen, ik moet erkennen, dat ik dat nog nooit gezien heb, riep professor Lobster ten hoogste verbaasd uit. Waart gij daar zelf bij?

— Ja zeker, professor. O, dit betekent nog niets. Ik heb eens een goochelaar bij mij in huis gehad, die uit mijn eigen papiermand beurtelings karnemelk, champagne en chocolade schonk.

Talrijke kreten van verbazing lieten zich horen.

— Misschien kan uw bediende ook wel goochelen? riep er een.

— O, ja hij is er tamelijk sterk in, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb hem onlangs mijn hoge hoed zien opeten en als een slaapmuts weer uit een zijner neusgaten zien trekken.

— Griezellig, riep het jonge meisje van zoëven uit.

— Hij verandert paarden in diamanten, in duivenbonen en Turkse tarwe.

— En zonder hulpmiddelen? vroeg Slobbrock.

— Zonder hulpmiddelen, professor. Hij zal u daarvan wel een staaltje willen vertonen.

Slaaf, kom hier, zo vervolgde Raffles zich tot Brand wendende.

Hij sprak weer enige woorden met Brand in de geheimzinnige taal, en de jongeman nam onverschillig zijn muts af en trad op de dikke Mevrouw Slobbrock toe.

— Wat wil die rare Chinees van mij? vroeg zij enigszins verschrikt.

— Gij moet uw parel collier in zijn muts doen, antwoordde Raffles rustig.

Mevrouw Slobbrock maakte het collier los en liet het in de diepe berenmuts vallen.

Brand ging naar de naast haar zittende dame, die een paar oorbellen in de muts deed en zo vervolgens het hele rijtje af, tot dat hij weer naast de stoel van Raffles stond.

Deze was intussen opgestaan en was langzaam naar de deur gekuierd.

— En nu zal ik u laten zien, dames en heren, wat er van uw diamanten en uw parels terecht komt, riep Raffles met luide stem.

Zijn stem ging verloren onder een luid geraas in de gang.

Verschillende stemmen klonken verschrikt door elkaar, maar boven alles klonk een stem die Raffles maar al te goed kende.

Het volgende ogenblik werd de deur opengeworpen.

Robert Stroller, de echte stond op de drempel.

Hij was nog een beetje bleek, hij wankelde nog een weinig op zijn benen, maar hij was het, daaraan viel niet te twifelen.

Een ogenblik heerste er een dodelijke stilte in het vertrek, terwijl Stroller zijn met bloed belopen ogen door het vertrek liet gaan.

Maar in eens klonk er een luide kreet van woede en schrik.

De gasten hadden blijkbaar begrepen dat hier bedrog gepleegd was.

— Mijn oorknoppen.

— Mijn juwelen dasspeld.

— Mijn manchetknopen.

— Ik wil mijn diamanten broche terug.

Zo werd er door elkaar geroepen.

— En mijn vier diamanten, brulde Stroller boven alle anderen uit.

Raffles en Brand begrepen dat hier snel gehandeld moest worden.

Blijkbaar was de bewusteloze man een half uur te vroeg ontwaakt en had hij alarm gemaakt.

Achter hem, in de deuropening, waren de gezichten van vier of vijf kelners, de gerant, de portier en een paar kamermeisjes te zien.

Er was niet aan te denken zich daar een doortocht te banen.

Het raam dat was de enige kans op

redding.

Raffles die de inrichting van het hotel goed had bestudeerd, wist dat dit raam uitkwam op een lang balkon, doorlopend tot aan de hoek van een zijstraat, waar zich een ijzeren regenpijp bevond.

Zijn plan was aanstonds gemaakt.

Hij wierp Brand een paar woorden toe, wederom voor de anderen onverstaanbaar, en met een sprong waren zij bij het brede balkonraam.

Raffles had zijn revolver getrokken, terwijl Brand de deuren openduwde.

— Het spijt mij, dames en heren, dat ik de aardige goocheltoer op deze wijze moet onderbreken, riep Raffles, met zijn klare stem, maar ik moet mij eerst gaan overtuigen of de diamanten en parels wel werkelijk bonen en erwten zijn geworden. Ik heb de eer u allen te groeten. Wat de vier diamanten van de wereldreiziger Stroller betreft, ik verzeker u, dat die thans een betere bestemming zullen krijgen dan wanneer zij in handen waren gebleven van deze grote ontdekkingsreiziger.

Raffles was met een sprong op het balkon.

Brand bevond zich reeds aan het einde en liet zich nu snel langs de regenpijp zakken.

Toen Raffles hem volgde, bereikten juist de eerste gasten die van hun schrik bekomen waren, de balkondeuren.

Maar zij kwamen te laat.

Er was niets meer van de Grote Onbekende te zien.

Alleen hoorde men een auto, die met grote spoed wegreed.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Mislukte Chantage

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. maand.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,²⁵**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2246